

VASILE I. ZĂRNESCU

UN PARADOX JURIDIC: ILEGALITATEA CULTULUI EX-GRECO-CATOLIC

SEMĂNĂTORUL
Editura online – iulie 2008

UN PARADOX JURIDIC: ILEGALITATEA CULTULUI EX-GRECO-CATOLIC

Preambul

În primăvara anului 1999, am publicat în serial, sub pseudonimul Apostol Uceanu, studiul „Calamitatea României: *restitutio in integrum*“ (1), în revista *România Mare*, nr. 458, 23 aprilie 1999, pag. 6, cu continuare în nr. 459-483.

Întrucât „tartorii“ care lansaseră ideea politicii *restitutio in integrum* erau liderii așa-zisului cult „greco-catolic“ și care, ajunși la Putere, au impus aplicarea respectivului principiu prin vectorul politic numit P.N.Ț.D.C. – care era altceva decât P.N.Ț.-ul din care pretindeau liderii lui că se originează! –, am completat tezele dezvoltate în materialul sus-menționat prin alte două studii privind statutul contradictoriu al acestui cult, primul intitulat „Ilegalitatea cultului ex-greco-catolic“, publicat, sub pseudonimul Theodor V. Alexandru, revista în *Politica*, nr. 391, 25 septembrie 1999, pag. 16, cu continuare în nr. 392-402, iar al doilea, sub pseudonimul Iulia Cristescu, „Impostura catolicilor orientali“, publicat, simultan, tot în *Politica*, începând cu nr. 391, 25 sept. 1999, pe aceeași pagină, pag. 16, cu continuare în nr. 392, până în nr. 412, 19 febr. 2000, pag. 17.

Așa cum am amintit în finalul materialului republicat recent, „Culpabilizarea Bisericii Ortodoxe Române: o campanie satanistă“, inclusiv aceste ultime două studii **fuseseră ignorate de instituțiile abilitate ale statului**, în special de Magistratură și de Curtea de Conturi, deoarece, atunci ca și acum, sunt manipulate politic. Este evident că Puterea de atunci, reprezentată de Convenția Democrată din România – constituită din „patrulaterul negru“ P.N.Ț.C.D.-P.N.L.-P.D.-U.D.M.R. – nu avea nici un interes să respecte legile în cauză, asupra cărora atrăgeam atenția, mai ales că cei din P.N.Ț.C.D. și U.D.M.R., deși „inamici“ doctrinar, erau cei mai interesați să profite de aplicarea principiului *restitutio in integrum*, la a cărei impunere s-au străduit tot timpul să ajungă.

Între timp, au rămas aceleași confuzii induse deliberat ca să țină loc de „certitudini“ în ceea ce privește pretinsa legitimitate a cultului „greco-catolic“, confuzii vizibile și în unele materiale publicate foarte recent.

De aceea, este necesar să republic acest studiu *ne varietur* atât pentru a reda atmosfera existentă în urmă cu un deceniu, cât și pentru a reaminti că situația de atunci nu s-a schimbat: ca și în 1990 sau 1999, **nici acum cultul ex-greco-catolic** – devenit, în fond, o variantă a cultului romano-catolic – **nu are statut legal, cum nu are nici cultul romano-catolic**.

Redau, în continuare, textul publicat în 1999, la fel de actual, din păcate, ca și atunci.

În studiul „Posibilități de scientizare a concepțiilor de securitate“, generalul (r.) Lucian Culda își propune să argumenteze dependența interpretărilor date expresiei „securitate națională“ de orizontul informațional în care este folosită, declarând tranșant: „Decalajelor dintre capacitățile națiunilor de a scientiza deciziile sociale le corespund decalaje între capacitățile lor de a elabora și implementa concepții de securitate“. Descriind agresiunile informaționale, autorul relevă: „Astfel de agresiuni rămân ascunse (neafirmate și nerecunoscute public) și pot să vizeze centre de decizie, fie ele politice, economice, culturale, religioase, administrative, pînă se obțin efectele scontate (...). Generalizînd, putem afirma că obiectivele agresiunii sunt de natură informațională cînd se acționează pentru a se controla, dezorganiza sau asimila procesori sociali ai unor organizări, deci cînd se urmărește să se asimileze anumite organizații sociale sau, cel puțin, ca ele să nu mai poată funcționa, să nu-și poată afirma specificitatea în procesualitatea socială înglobantă, să devină dependente de centrele de putere agresoare. (...) Dificultăți majore de identificare a agresiunilor informaționale decurg și din posibilitatea de a fi utilizate chiar mijloace de comunicații și de informare publică ale victimei, posibilitate înlesnită, favorizată de mentalitățile dominante în lumea oamenilor de presă“.

Reputatul analist politico-militar atrage atenția asupra pericolozității acestei situații: „Dacă organizarea socială agresată nu are centre specializate pentru a identifica și contracara modalitățile informaționale, financiare și economice de agresare, este posibil ca agresiunea nici să nu fie identificată; se suportă doar consecințele, iar ele pot să capete diferite explicații, eventual cele pe care agresorul le induce cu subtilitate, de pildă, prin controlul mijloacelor de comunicații, inclusiv a presei din zona agresată“ (*Noua Revistă Română*, nr.1-2/1997, pag. 137-148; vezi și Nicolae Vega, *Armata viitorului: armata atipică*, în *DACOROMÂNIA*, nr. 4/1996, pag. 7).

Dezvoltînd și concretizînd aceste idei, generalul Decebal Ilina, pe atunci șeful Direcției de Informații Militare, trage un veritabil semnal de alarmă: „Există o ușurință cu care se apreciază factorii de risc și de amenințare cu care se confruntă România. Toți analiștii politici consideră că nu există nici un risc, nici o amenințare și nici o agresiune la adresa României. Noi ne confruntăm, în prezent, cu agresiuni atipice, care presupun angajări militare tot atipice. Deci, procedeele și metodele pe care le folosesc agresorii sunt subtile și perverse. De foarte multe ori noi nu suntem pregătiți să descoperim aceste agresiuni. Dacă nu există agresiuni militare, există alt gen de agresiuni: informaționale, economice, financiare, culturale, psihologice. La acest gen de amenințări trebuie să fim pregătim să le facem față. (...) Agresiunile disimulate rămîn de cele mai multe ori necunoscute și duc, în final, la același scop: acela de a avea acces la resursele materiale și umane. În fond, cu mijloace foarte rafinate se ajunge la același țel“ (*Național*, nr. 33, 23 iulie 1997, pag. 3).

În cele ce urmează ne propunem să relevăm, printr-un studiu de caz, că agresiunile informaționale și instituționale comise de cultul ex-greco-catolic se subsumează războiului atipic dus contra României de către oculta internațională. Cît despre afirmația recentă a

unui ziarist [afirmația o făcuse, atunci, în 1997, Ion Cristoiu – n.n., V.I.Z.], cum că el nu crede că ar exista o conspirație contra României, deoarece starea actuală este normală – fiindcă, așa cum spusese și cronicarul, țara noastră este „așezată în calea tuturor răutăților“ –, nu putem spune decât că este cel puțin hilară. Dacă, într-adevăr, în Evul Mediu asta era situația normală, a susține acum, în plină ofensivă a teoriilor mondialiste și a comunicațiilor de masă, o astfel de afirmație denotă că respectivul ziarist suferă de acea *sancta simplicitas* cu care Jan Hus o ironizase pe o bătrână care aruncase vreascuri pe rugul pe care era ars de către Biserica catolică. Asta, în cazul cel mai „nevinovat“, când nu este vorba de preluarea – fie și inconștientă – chiar a ideilor insinuate de către agresor ca să creeze iluzia că, de fapt, el nu există sau, cel puțin, nu este agresor, ci, dimpotrivă, aliat, prieten, partener într-o veritabilă relație de pace.

PARTEA ÎNTÎI

Această parte fusese elaborată în cadrul unei lucrări mai mari, prin care încercăm descîlcirea problemei, intitulată *Biserica Greco-catolică între istorie și impostură* și aflată în curs de redactare.

Între timp, aproape toate predicțiile formulate anterior s-au adevărit. După noiembrie 1996, lucrurile s-au precipitat. Anticipările expuse la punctul „**3. Predicții privind acțiunile catolicilor orientali**“, al capitolului următor (vezi *infra*), au început să se adevărească prin așa-zisa „lege Boilă“ privind restituirea după algoritmul „una din două“ – care este absolut neîntemeiat, dar care constituie un mic pas pentru a-l face pe următorul, spre a se ajunge la *restitutio in integrum*.

*

Dificultăților cu care s-a confruntat spiritualitatea ortodoxă română li s-a adăugat, după Revoluția din Decembrie 1989, aceea reprezentată de reînființarea – cu o grabă suspectă – și consolidarea, într-o manieră specifică războiului secret – zis și **atipic** – (psihologic, instituțional, informațional, axiologic, imagologic etc.), a fostei Biserici greco-catolice. Manifestarea predilectă a acesteia este nu grija creștinească pentru enoriași, ci obstința cu care încearcă să-și recapete fostele proprietăți.

Acest obiectiv materialist, deși real și urmărit consecvent de către ex-greco-catolici, este, totuși, un paravan. În scrisoarea Episcopatului Ortodox Român din Transilvania către Parlamentul României este dezvăluită realitatea: „Această tactică însă e de natură să deconspire **adevărata lor țintă**: nu locașul de cult, ci credincioșii din el; sau, mai precis, **locașul de cult împreună cu credincioșii din el**, știut fiind că un locaș de cult e altceva decît o șură sau o magazie și că el nu poate fi gîndit decît laolaltă cu închinătorii“ (*Curierul Național*, nr. 1990, 22 septembrie 1997, pag. 2).

Pentru a proba, deși nu mai era nevoie, atît așa-zisul spirit „tolerant“ și „creștin“ al catolicilor orientali pe care aceștia și-l atribuie mereu cu aerul că l-au monopolizat, cît și fariseismul și contradicțiile pe care le manifestă în fapt, este semnificativă descrierea realității într-un articol cu sugestivul titlu „Prea cucernicul senator Boilă sare la bătaie“: «Senatorul Boilă a declarat că argumentele din scrisoarea sus-amintită sunt „revoltătoare și de rea credință“. (...) În legătură cu ideea emisă de Episcopatul Ortodox că „proiectul Boilă-Turianu“ este doar începutul demersului greco-catolicilor pentru o restituire integrală a bunurilor, senatorul Boilă a spus că acest argument este doar „un bau-bau“ folosit de ortodocși. „Biserica greco-catolică dorește într-adevăr rezolvarea integrală, dar suntem conștienți că în condițiile actuale așa ceva nu se poate realiza“, a adăugat preotul Boilă.

Una peste alta, arhiepiscopul greco-catolic George Gutin (*sic*) a declarat ferm că nu se va renunța la presiuni asupra Legislativului pentru soluționarea pe calea legii a „litigiului“ care ține de aproape 8 ani» (*Adevărul*, nr. 2283, 23 septembrie 1997, pag. 8). Adevărul este că, întrucît numele corect este Guțiu și nu Gutin, grafia greșită a ziaristului atestă că liderii ex-greco-catolici se zbat într-un deplin anonim, în ciuda pretențiilor lor de a fi considerați un cult național, de vreme ce respectivul condeier nu numai că nu îi cunoaște numele corect, dar nici nu a avut curiozitatea să verifice dacă-l știe bine!

Conflictul patrimonial dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Română Unită cu Roma (ex-greco-catolică) este favorizat de legislația contradictorie promulgată și accentuat – prin specularea acesteia – de către liderii cultului greco-catolic, la incitarea Vaticanului. Este semnificativ faptul că, încă din primele zile ale Revoluției, emisarii papei Ioan-Paul al II-lea, beneficiind de concursul unor autohtoni, și-au manifestat prezența eficientă și au obținut introducerea în Decretul-Lege nr. 9 din 31 decembrie 1989 a articolului 20, prin care se abroga Decretul nr. 358/1948, care constatase încetarea *existenței de drept a fostului cult greco-catolic*. Acest tertip juridic, făcut în acele zile de coșmar tocmai pentru a trece rapid și neobservat, a creat premisele prin care **s-a reintrodus schisma silnică săvîrșită la anul 1700** de către Habsburgi pentru a-și aservi Transilvania.

Crearea hibridului greco-catolic prin niște falsuri comise de iezuiți și legiferarea acestui „cult“ prin cele două Diplome leopoldine constituieră începutul „sfișierii unității românești în forma bisericească – singura cu putință... “ (cf. N. Iorga, *Istoria Bisericii Românești*, 1928, București, vol. I, pag. 426). Tot astfel, reinstituirea ocultă în 1990 a cultului „greco“-catolic a constituit primul succes în încercarea de „iugoslavizare“ a României.

Este necesar să semnalăm că, deși scenariul pregătit României în decembrie 1989 a eșuat sub aspectul războiului civil – dar nu și al celui economic sau al celor menționate mai sus –, „iugoslavizarea“ țării noastre este păstrată în rezervă pentru proxima ocazie.

Sub diverse forme, se încearcă acreditarea ideii că Transilvania va constitui pretextul pentru ca Ungaria să declanșeze un război contra României într-un viitor apropiat (cf. Trevor N. Dupuy, *FUTURE WARS. The world's most dangerous flashpoints*. Warner Booko, New York, 1993, pag. 231-251; vezi și col.(r) Florian Gârz, *Iugoslavia în făcări*, București, Editura ODEON, 1993, pag. 84). În Iugoslavia, diferitele motivații ale războiului civil au fost estompate de cea religioasă – războiul fiind purtat, între, pe de o parte, ortodocșii din Iugoslavia și, pe de altă parte, musulmanii și catolicii autohtoni, aceștia din urmă ajutați moral și material de Vatican și de către mujahedinii recrutați de țările islamice. Tot astfel, eventualul război care ar putea fi început de Ungaria contra României poate avea ca pretext aspecte cultice, drapate în sloganuri privind „drepturile omului“, „drepturile minorităților“, pe care le-ar încălca România – după cum pretind cu obstinție liderii minorității maghiare, în frunte cu pastorul-agent Tökes László. Din aceleași motive materiale, pretins cultice, acestora li se asociază liderii (greco-)catolici – atît aceștia, cît și liderii cultici catolici maghiari acționînd sub coordonarea Vaticanului, care, fiind cea mai bogată organizație din lume, le furnizează logistica necesară războiului atipic, precum a procedat în cazul sindicatului *Solidaritatea* din Polonia.

În timpul și după pertractările pentru încheierea Tratatului de bază româno-ungar, un punct forte al disensiunilor create de unguri a fost problema retrocedării patrimoniului cultic al minorității maghiare. Deși aspectul a fost eliminat din Tratat, nu știm ce promisiuni a făcut fostul guvern român pentru realizarea compromisului care stă la baza Tratatului – acesta fiind ușor de răstălmăcit, după cum deja a dovedit-o ulterior ministrul de Externe ungar. Oricum, însă, dincolo de tensiunile iscate de caracterul precipitat al ratificării Tratatului respectiv, este semnificativ că, în problema revendicării patrimoniului cultic, liderii „greco“-catolicilor și cei ai tuturor cultelor maghiare – indiferent că sunt catolici sau (neo)protestanți – acționează în mod concertat în detrimentul Statului Român.

După vizita la Budapesta din martie 1997 a premierului român, au obținut o nouă victorie, căci acesta le-a promis maghiarilor retrocedarea fostelor averi bisericești prin modificarea legii cultelor (vezi *Azi*, din 14 martie 1997, pag. 3). Această restituire ar fi o gravă greșeală, căci, prin diverse subterfugii, ungurii ar pretinde și patrimoniul așa-numitului *Status romano-catholic ardelean*, care, de drept și de fapt, aparține Statului Român. Revendicarea acestui patrimoniu va constitui o piesă importantă în escaladarea tensiunilor româno-maghiare, pe care Ungaria le provoacă deliberat spre a se ajunge la un conflict și, apoi, la o „pacificare“ ca în Bosnia (vezi și Iulian A. Postatu, „Transilvania – posibil pretext de subminare a Statului Național Român“, în *România Mare*, nr. 369, 8 august 1997, pag. 7, cu continuare în nr. 370-380 și urm.).

Pe lângă faptul că este foarte costisitor sub aspect militar, ecologic și economic, războiul clasic, „fierbinte“, mai contravine și propagandei – ipocrite – privind „drepturile omului“, afișate ostentativ în Occident. Ca atare, „iugoslavizarea“ este avută în vedere doar ca o formă extremă. Astfel că acum sunt desfășurate formele de agresiune ale războiului „de catifea“, în cadrul căruia cele mai adecvate Transilvaniei sunt războiul informațional, economic, psihologic și religios spre a se ajunge la o dezmembrare a României după modelul Cehoslovaciei – asta fiind forma cea mai eficientă.

Dar, după cum este evident, în România sunt conjugate toate formele războiului **atipic**, în Transilvania predominând, actualmente, cele religioase, unde cultul ex-greco-catolic este prim-solist, cu concursul unor partide aflate la Putere și al unor organizații externe.

1. Caracterul ilegal al existenței actualei „B.R.U.R.“

După cum, după Concordat, pe măsura accentuării obedienței sale față de Vatican, Biserica Română Unită cu Roma (B.R.U.R.) nu a mai recunoscut autoritatea Statului Român, ci numai supremația Vaticanului, considerând Legea cultelor din 1928 ca fiind caducă, în mod similar, actuala „B.R.U.R.“ – ca și majoritatea congregațiilor și sectelor (pseudo)religioase minoritare apărute într-o formă sau alta în România – consideră în mod interesat Decretul nr. 177/1948 ca fiind „caduc“, sperînd ca în acest pretins „vid legislativ“ să obțină o poziție privilegiată.

Conform Decretului nr. 177/1948 – încălcat implicit prin Decretul-Lege nr. 126/1990 –, pentru a fi recunoscut oficial, un cult religios este obligat să-și depună la Secretariatul de Stat pentru Culte *statutul de organizare și funcționare și mărturisirea de credință*, după care acest Secretariat ar trebui să înainteze propunerea de recunoaștere printr-un Decret prezidențial sau Hotărâre a Guvernului.

Deoarece chiar unii funcționari ai Secretariatului de Stat pentru Culte au considerat că Decretul nr. 177/1948 este „învechit”, s-a manifestat o totală lipsă de preocupare pentru clarificarea situației juridice a cultelor și sectelor religioase, inclusiv a actualei „B.R.U.R.”, care nu a depus cele două documente sus-menționate. Această ignorare sau chiar neînțelegere a problematicii este atestată, printre altele, de faptul că, în documentarul „Viața religioasă în România”, editat de Secretariatul de Stat pentru Culte (în 1993, pag. 5 și 11), se arată că „B.R.U.R. a fost recunoscută oficial” prin Decretul-Lege nr. 9 din 31 decembrie 1989. Afirmatia este preluată de către Consiliul pentru Minoritățile Naționale în documentarul „Cadrul legislativ și instituțional pentru minoritățile naționale din România”, ediția 1994, pag. 54; menționăm că acesta este elaborat și de un jurist.

Această aserțiune este **falsă** și, fiindcă lucrările au apărut sub egida Guvernului, constituie, totodată, un fapt grav, deoarece răspîndesc informații false, înlesnind unor organizații internaționale să facă presiuni asupra României sub pretextul „persecutării” B.R.U.R. Inacțiunea Secretariatului de Stat pentru Culte și propaganda cercurilor catolice privind „legalitatea” așa-zisului cult greco-catolic au dus la situația contradictorie existentă, generatoare de conflicte interconfesionale și de pretexte pentru a fi acuzate autoritățile statului de nerespectare a libertăților religioase.

Pretinsa „legalizare” prin art. 20 al Decretului nr. 9/1989 a așa-numitei „Biserici Române Unite cu Roma (greco-catolică)” din România a determinat, la vremea respectivă, Vaticanul să reacționeze, emițînd Decretul papal din 14 martie 1990 prin care, ignorînd Guvernul României, a numit episcopii catolici și „greco-catolici”. Apoi, la 23 martie 1991, papa Ioan-Paul al II-lea a lansat enciclica *Ad limina apostolorum*, prin care, printre altele, rangul de *mitropolit* al B.R.U.R. a fost transformat în **cardinal**. Or, așa ceva nu era posibil nici în vremea Concordatului (vezi Grigore Nedei, *Imperialismul catolic – o nouă ofensivă antiromânească*, Editura CLIO, București, 1993, pag. 205-209; Valeriu Anania, *PRO MEMORIA*, București, 1993, pag. 110). Este adevărat că Vaticanul i-a acordat lui Alexandru Todea rangul de cardinal cu titlul *ad personam*. Dar asta nu înseamnă că imixtiunea este mai mică; totodată, este o dovadă în plus a catolicizării depline a ex-greco-catolicilor.

Referitor la denumire, trebuie să relevăm că în Decretele nr. 9/1989, nr. 213-217/1990 (publicate în M. Of. nr. 63 din 9 mai 1990) și nr. 126/1990 se folosește expresia „Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică)”.

Pseudo-„B.R.U.R.” s-a autointitulat astfel pentru ca, utilizînd inerția conștiinței sociale (inclusiv a unor instituții) – care folosește spontan această denumire –, să mențină confuzia care să-i permită să-și aroge calitatea de continuatoare și moștenitoare a autenticei B.R.U.R., desființată irevocabil în 1948. De fapt, ea comite delictul penal de **uzurpare de nume**.

1.1. Caracterul inutil și dăunător al noilor reglementări juridice

I. Primul argument important în acest sens constă în aceea că afirmația „B.R.U.R. a fost recunoscută oficial prin Decretul nr. 9/1989“ este **absolut falsă** pentru simplul motiv că, dacă ar fi fost adevărată, atunci nu mai era necesară promulgarea Decretului-Lege nr. 126/1990. Diseminarea acestui fals este explicabilă atât prin psi-tacismul „intelectual“ al funcționarilor și ziariștilor respectivi, cât și prin intențiile liderilor (greco-)catolici de a-și impune interesele absconse la adăpostul unui petardism ideologic religios promovată de către cei angrenați în „marea familie catolică“ prin sloganul „catolicism fără frontiere“.

Decretul-Lege nr. 126/1990 stipulează :

„Art. 1. Ca urmare a abrogării Decretului nr. 358/1948 prin Decretul-Lege nr. 9 din 31 decembrie 1989, Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică) este recunoscută oficial. Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică) se organizează și funcționează în conformitate cu regimul juridic al cultelor religioase din România. (...)”

Art. 3. Situația juridică a locașelor de cult, a caselor parohiale care au aparținut Bisericii Române Unite cu Roma (Greco-Catolică) și au fost preluate de Biserica Ortodoxă Română se va stabili de către o comisie mixtă, formată din reprezentanți clericali ai celor două culte religioase, ținând seama de dorința credincioșilor din comunitățile care dețin aceste bunuri.“ (...)”

II. Al doilea argument este că, **prin abrogarea Decretului 358/1948 nu înseamnă că, totodată, acest cult este reînființat și „relegalizat“ ipso facto**, căci s-ar încălca **neultraactivitatea legii** și, implicit, **neretroactivitatea legii** – care constituie principii elementare de drept.

Respectiva abrogare și promulgarea Decretului nr. 126/1990 s-au înscris – într-o formă sau alta – în stratagema Vaticanului, care a mizat pe efectul presiunilor cercurilor religioase și politice manevrate de Vatican asupra legislativului de atunci (C.F.S.N. și C.P.U.N.) – lipsit de experiență politică și diplomatică –, pe ignoranța juridică atât a noilor funcționari de stat, cât și a opiniei publice și, mai ales, pe colaborarea cu anumite personalități care i-au înlesnit promulgarea rapidă și discretă a unei legislații permissive, căci, cum s-a spus, Parlamentul și Guvernul României se redusese la două persoane: Silviu Brucan și, respectiv, Petre Roman (cf. G. Nedei, *op. cit.*, pag. 131-132). Această anticipare s-a realizat: am relevat că, printre alte organisme, chiar Secretariatul de Stat pentru Culte și Consiliul pentru Minorități Naționale au căzut în capcană și au introdus în documentele emise greșeli care, în baza fetișismului literei tipărite, au fost luate – de către cei care le citesc – drept „adevăruri“ investite cu girul autorității, fiind băgate chiar în „dicționare“ (vezi, în acest sens, Radu Ciobanu, *Mic dicționar de cultură religioasă*, Editura HELICON, Timișoara, 1994, pag. 94; Tertulian Langa, *CREDO – Dicționar teologic creștin din perspectiva ecumenismului*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1997, pag. 274).

III. Dar nici promulgarea Decretului nr. 126/1990 nu era necesară, deoarece așa-numitul cult „greco-catolic“ putea – dacă voia – să se înscrie legal în virtutea Decretului-Lege nr. 177/1948, actualmente în vigoare – cum și fusese invitat s-o facă de către ministrul cultelor de atunci, Nicolae Stoicescu (cf. G. Nedei, *op. cit.*, pag. 154), sau, pur și

simplu, în baza pretinsului „vid legislativ“ pe care îl clamează mereu. Așa a procedat, de exemplu, P.N.Ț.C.D., primul partid politic care și-a depus formele de legalizare încă din 23 decembrie 1989 (!) și care – semnificativ – este condus preponderent de (greco-)catolici (*idem*, pag. 9-11).

IV. Decretul nr. 126/1990 are „meritul“ că, pe de o parte, constituie premisa minimală care „clarifică“ oarecum problema legalizării și, pe de altă parte, că, potențial, adică în principiu, era menit să reducă presiunea catolică prin introducerea **restricției** din alineatul al doilea: B.R.U.R. „se organizează și funcționează în conformitate cu regimul juridic al cultelor religioase din România“. Această reglementare **are caracter imperativ**. Or, la fel ca în 1948, nici acum „B.R.U.R.“ **nu s-a conformat** Decretului 177/1948, tocmai pentru a escamota faptul că așa-numitul cult „greco-catolic“ **a devenit în întregime catolic**, nemaiaivând nici o legătură cu cel impus la anul 1700 de către Imperiul habsburgic, de confesiune catolică.

Am pus „clarifică“ în ghilimele deoarece, în fapt, nu există – după cunoștința noastră – nici un document public în care să fie invocat Decretul-Lege nr. 126/1990 pentru a se argumenta legalitatea existenței B.R.U.R.; dimpotrivă, este ignorat chiar de către juriștii care au elaborat documentare tipărite sub egida Guvernului României. Ba, mai mult, liderii cultului ex-greco-catolic au refuzat sistematic să se instituie comisiile mixte, conform articolului 3 al acestui Decret-Lege nr. 126/1990.

De asemenea, am relevat caracterul potențial al „virtuților“ sale în temperarea agresivității liderilor catolici orientali, deoarece, în realitate, aceștia au considerat promulgarea respectivului decret drept o victorie a ofensivei lor informaționale și instituționale, dusă în mod ocult – ceea ce și era, în fond.

Într-adevăr, acest Decret-Lege este subminat în substanța sa de chiar propoziția introductivă: „Ca urmare a abrogării Decretului nr. 358/1948 prin Decretul-Lege nr. 9 din 31 decembrie 1989, Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică) este recunoscută oficial“. Deci, temeiul promulgării Decretului nr. 126/1990 nu se află în sine însuși – adică în faptul că circumscrie realitatea pe care o reflectă substanța sa socio-juridică –, ci într-o motivație exterioară, străină și contrară jurisprudenței: în abrogarea fără nici o noimă a unui decret mai vechi. Totodată, chiar menținerea „prezentului istoric“ în expresia „este recunoscută oficial“ introduce o ambiguitate semantică inadmisibilă unui text juridic (fie el făcut în pripă). Ce putem înțelege de aici: 1) că B.R.U.R. „este recunoscută oficial“ **acum** – căci e vorba de auxiliarul a fi la indicativ prezent: „este“ – prin Decretul-Lege nr. 126/1990, sau, 2) că „a fost“ recunoscută oficial încă din 31 decembrie 1989, prin Decretul-Lege nr. 9 – cum se pretinde în agresiunea informațională analizată aici?! Evident, trebuie admisă numai prima alternativă, altfel, cum am mai spus, promulgarea Decretului nr. 126/1990 nu mai era necesară.

Oricum, însă, propoziția disecată acum constituie contradicția internă care atestă că Decretul-Lege nr. 126/1990 a fost nu numai **inutil, ci și dăunător**. Prima consecință negativă a fost că cei interesați au înțeles – de fapt, s-au străduit să-i facă pe alții să înțeleagă – că B.R.U.R. ar fi fost recunoscută prin Decretul-Lege nr. 9/1989, prostindu-i, astfel, și pe alții.

V. Faptul că B.R.U.R. nu s-a conformat nici acum Decretului nr. 177/1948, actualmente în vigoare, deși Decretul-Lege nr. 126/1990 indică în mod expres acest lucru, are consecințe grave. Această încălcare nesancționată a legii – și nesancționabilă, căci Decretul-Lege nr. 126/1990 îi dă „dreptul“ să încalce Decretul nr. 177/1948 – înlesnește **falsificarea statisticii** ca să poată pretinde că are mai multe parohii decât sunt în realitate și, deci, că ar avea nevoi confesionale deosebite etc. Această falsificare este atestată inclusiv de documentarul publicat în *Adevărul* (nr. 2201/1997, pag. 10): se observă că Secretariatul de Stat pentru Culte (S.S.C.) prezintă un număr de parohii – 494 –, iar conducerea Bisericii Catolice Orientale pretinde că ar avea 778, adică aproape dublu! Curios este că în documentarul din 1993, Secretariatul de Stat pentru Culte precizează că numărul acestora era de 1556. Aceste diferențe se explică doar prin falsificarea datelor (vezi și „Războiul surzilor“ în *Evenimentul zilei*, nr. 1546, 28 iulie 1997, pag. 6).

O dovadă peremptorie care atestă falsul grosier al catolicilor orientali – similar cu cel din 1700 al iezuiților și avînd, deci, aceeași „matrice“ – este analiza comparativă a datelor statistice. Astfel, Biserica Catholică are 701 parohii la 1.161.942 de enoriași. După datele prezentate de ei, publicate în *Adevărul*, ex-greco-catolicii, cu doar 223.327 de credincioși, au 778 de parohii. Raportul, în date absolute, este de $778 : 701 = 1,1$ la parohii în favoarea catolicilor orientali și de $1.161.942 : 223.327 = 5,2$ la enoriași în favoarea catolicilor. Adică, în date comparabile, primii au de $1,5 \times 5,2 = 7,8$ ori mai multe parohii decât romano-catolicii. De fapt, calculele trebuie făcute în funcție de numărul parohiilor publicat de S.S.C. în ianuarie 1993, adică de 1.556, deoarece în funcție de acestea papa Ioan-Paul al II-lea a numit episcopii, înființînd chiar episcopii noi. Recalculînd proporțiile, rezultă: $1.556 : 701 = 2,2$; $2,2 \times 5,2 = 11,4$. Deci, în scripte, catolicii orientali au aproape de 12 ori mai multe parohii decât catolicii!

Evident, ex-greco-catolicii au prezentat o socoteală făcută à la Pristanda. Și tot ei se mai lamentează că nu au suficiente biserici.

În consecință, mai intervine un fapt penal: numărul mare al parohiilor implică un număr mare de episcopii, de episcopi, un personal deservent numeros etc., în final, bani de la buget. Rezultă că, pînă acum, statul a plătit bani pentru posturi umflate în schemă, ceea ce înseamnă bani încasați necuvenit și care trebuie returnați. Opinăm că s-ar cuveni o verificare a acestei situații de către Curtea de Conturi.

În articolul „Papa nu este dorit în România“, un analist sîrb reflectă succint, obiectiv și detașat – fiindcă o face din afara conflictului – consecințele acestui decret: „După prăbușirea dictaturii lui Ceaușescu (1989), regimul democratic al lui Iliescu a legalizat din nou Biserica Greco-Catolică, care și-a cerut imediat averile și bisericile înapoi. (...) Patriarhia a acceptat să se înapoieze uniaților unele biserici, însă numai acolo unde aceștia sunt în număr mai mare. Patriarhul Teoctist a respins cu fermitate **jocul abil al înființării de parohii uniate fără credincioși** (subl.ns. – V.I.Z.). (...)”

Sub influența factorilor externi (...), unele cercuri românești au început să sprijine deschis pretențiile uniaților, în dauna ortodocșilor. Astfel, Senatul (...) a hotărît ca în locurile unde există cel puțin două biserici, una să fie dată în mod obligatoriu uniaților, indiferent de numărul acestora“ (Milan Petrovič, „Papa nu este dorit în România“, în *Politika* (Belgrad), nr. 30.081, 22 iulie 1997, pag. 4). Expresia subliniată de noi exprimă

esența strategiei prozelitiste aplicată de Vatican în actuala conjunctură de tranziție, strategie denunțată de Mitropolitul Kiril al Smolenskului, iar, recent, la Graz, de Patriarhul Alexei al II-lea al Rusiei și de Mitropolitul Daniel al Moldovei.

VI. Totuși, pe de altă parte, Decretul nr. 126/1990, care favorizează „B.R.U.R.“, a devenit un **precedent** utilizat *spre a se exercita presiuni* politice, juridice, diplomatice și morale în vederea aplicării **aceluiași regim preferențial** și altor culte sau secte. Astfel, printre altele, nerespectând art. 3 al Decretului nr. 126/1990, desfășoară o campanie de intentare în justiție a proceselor pentru recuperarea patrimoniului, încălcând, astfel, inclusiv hotărârile Conferinței de la Balamand (Liban, 17-24 iunie 1993), ratificate de Vatican – hotărâri care **condamnă chiar uniatismul**, pentru că a constituit o formă de prozelitism (vezi *Vestitorul Ortodoxiei*, numerele din iulie și august 1993, pag. 8). Pentru că aceste hotărâri au fost semnate și de reprezentanții catolicilor orientali, aceștia pot fi acuzați de sperjur, pentru că își calcă propria semnătură.

Totodată, pînă la alegerile din noiembrie 1996, B.R.U.R. a denigrat – pe plan intern și internațional, cu ajutorul inclusiv al diverșilor cetățeni străini catolici – Parlamentul și Executivul, pretinzînd că ar fi fost încălcată libertatea religioasă (vezi, de exemplu, articolul „Războiul religiilor“ în *Tinerama* din 11-17 iunie 1996, pag. 12; articolul lui Claude Karnoouh din revista *Dilema* nr. 184, din 19-25 iulie 1996, pag. 10; materialele lui Ion Zubașcu din *România liberă*, îndeosebi nr. 2145, 16 aprilie 1997, pag. 19). Acum, ajungînd la Putere, le-a mai rămas să injurieze în continuare Biserica Ortodoxă Română, cum o face constant arhiepiscopul Ioan Ploscaru, determinînd protestul Sinodului Bisericii Ortodoxe Române față de imprecățiile catolice și necreștinești ale acestuia (vezi în *Cronica Română*, din 11 februarie 1997, pag. 5), sau cum fac unele publicații obediente, ca *Ziua*, *22*, *România liberă*, *Academia Cațavencu*, *Tinerama*, *Dilema* etc. – acestea reprezentînd nu doar „presa țucălară“, după expresia lui Dumitru Motorga, ci vectorii logistici ai agresiunilor informaționale.

1.2. Adîncirea contradicției produse prin reinstituirea schismei

Acest paradox a fost accentuat prin promulgarea H.G. nr. 466/1992, prin care – cu buna-intenție „reparatorie“ și de stingere a conflictelor – s-au retrocedat, între timp, actualei B.R.U.R. 97 de locașuri de cult din patrimoniul deținut anterior (vezi *Adevărul*, nr. 2201, din 19 iunie 1997, pag. 10). Prin caracterul său pătitor și contradictoriu, această hotărîre a Guvernului a provocat însă nemulțumirea Bisericii Ortodoxe Române, deoarece, pe de o parte, acesteia nu i s-au înapoiat, în mod simetric, bunuri patrimoniale echivalente, iar, pe de altă parte, B.R.U.R., nu numai că nu s-a mulțumit cu locașurile de cult primite – care erau arhisuficiente, avînd în vedere numărul derizoriu al enoriașilor –, dar, pornind de la precedentul creat prin această hotărîre, a continuat campania de revendicare integrală a patrimoniului. Apoi, inechitatea este reliefată și de faptul că preoții (greco-)catolici sunt salarizați integral de către stat, iar cei ortodocși doar pe jumătate. Această situație sporește nemulțumirile celor din urmă, dintre care unii, printr-un șantaj total necreștinesc, amenință cu trecerea la cultul „greco-catolic“, pentru că vor fi mai bine plătiți. Asta,

deoarece, într-adevăr, Vaticanul acordă, cu scop prozelitist, importante subsidii Bisericii Catolice Orientale de Rit Bizantin din România – în mod direct sau prin intermediul organizațiilor catolice „caritabile“, coordonate de faimoasa organizație CARITAS. Trebuie reținut – pentru înțelegerea corectă a problemei – că această organizație catolică este atât de bogată încât, prin intermediul ei, Vaticanul a ajuns să concureze Crucea Roșie Internațională și Înaltul Comisariat pentru Refugiați al O.N.U.

Incorectitudinea juridică existentă – folosirea pentru aceeași organizație a două denumiri diferite: una în România și cu totul alta pe plan internațional – este profitabilă Vaticanului, care speculează ambiguitatea introdusă deliberat și, sporind deruta, își dublează eficiența utilizând două culte diferite (în aparență) pentru rezolvarea aceluiași probleme: revendicarea patrimoniului deținut anterior și accentuarea prozelitismului catolic. Dar aceste două culte – catolic și „greco-catolic“ – acționează **numai** împreună, cel „greco-catolic“ subordonându-i-se primului (vezi, de exemplu, vizitele periodice ale episcopilor celor „două“ culte la Vatican, sau despre a treia întâlnire a tinerilor catolici și greco-catolici din România, în ziarul *Azi* din 1 august 1996, pag. 7).

Ca atare, în relațiile dintre România și Vatican este necesar să se corecteze această situație, deoarece, dacă unul și același cult are o denumire în România și o cu totul alta la Vatican, atunci actele bilaterale referitoare la instituția respectivă sunt lovite de nulitate juridică, pe lângă faptul că, astfel, se întreține confuzia și se înlesnește atât apariția erorilor pe plan intern, cât și a presiunilor din exterior, cum, de altfel, se întâmplă actualmente.

Elocvent este faptul că, la puțin timp după prima vizită a papei Ioan-Paul al II-lea în Israel, s-a putut constata ofensiva Comunității Evreilor din România – sprijinită chiar de către Parlamentul din Israel – în vederea recuperării fostelor averi. Între timp s-a ajuns ca Guvernul României să emită – iar Senatul să aprobe – Ordonanța de urgență nr. 21/1997 pentru a li se restitui evreilor bunurile comunitare (*Dimineața*, nr. 136, 18 iunie 1997, pag. 1). Speculând acest precedent, maghiarii își măresc continuu presiunile, mai ales că, din totalitatea maghiarilor, în proporție de 51 la sută ei sunt catolici, iar din totalitatea catolicilor, maghiarii dețin o pondere de 58 la sută. Deja Marko Bela cere o Ordonanță de urgență după modelul celei pro-evreiești (*Jurnalul Național*, 24 iulie 1997, pag. 7; vezi și interviul cu Raoul Șorban din 5 martie 1997, pag. 16-17). După cum Petre Manda vrea una similară pentru (greco-)catolici (*România liberă*, nr. 2234, 1 aug. 1997, pag. 2).

Este de așteptat ca, după această „înaintare“ prin intermediul altora, „statul“ Vatican să-și impună pretențiile în mod mai radical decât pînă acum. Aceasta a devenit mai plauzibil acum, întrucît, prin Decretul nr. 151 din 17 iulie 1948, România a denunțat Concordatul cu Vaticanul, dar s-a pripit și a încălcat articolul 23, aliniatul 2 al Concordatului. Vaticanul va căuta cu siguranță un tertip pentru a repune problema aceasta, inițiată, se pare, în condiții impropii încă în 1948 (vezi I. N. Floca, *Concordatul – Act diplomatic în slujba acțiunii catolice*, Sibiu, 1993, pag. 45). Atunci nu a reușit, din motive evidente, dar acum, în contextul acceptării revendicărilor de retrocedare a fostului patrimoniu – formulate după principiul *restitutio in integrum* de tot mai multe organizații etnice, politice, religioase etc. –, este de așteptat ca Vaticanul să acționeze sub paravanul diverselor forme și organizații.

Printre presiunile practicate se numără aceea sub formă „diplomatică“, făcută de către ministrul de Externe Adrian Severin, și cea sub formă mediatică, realizată de ziarul *Ziua* (din 25 februarie 1997, pag. 5, și 26 februarie, pag. 4), prin care se încearcă să se convingă Sinodul Bisericii Ortodoxe Române și, respectiv, opinia publică despre așa-zisa „necesitate“ a vizitei papei Ioan-Paul al II-lea în România. După cum s-a observat, liderii catolici și (greco-)catolici au spus un „Da!“ hotărât (vezi și Iulian A. Postatu, „O presiune asupra României: vizita papei de la Roma“, în *Politica*, nr. 276, 21 iunie 1997, pag. 1; continuare în nr. 277-287). Între timp, aceste presiuni au fost transformate într-o foarte agresivă campanie de presă și instituțională – una din formele redutabile ale războiului atipic.

Adevărul este că Ioan-Paul al II-lea nu are nici un motiv să viziteze un stat eminent ortodox, fie și dacă arborează ecumenismul afișat de Conciliul Vatican II – caz în care, totuși, ar fi beneficiat de o primire decentă din partea românilor. Dar această presiune propagandistică *pro* vizită ne silește să relevăm opinia filozofului catolic Jean Guilton, care, dezavuînd, printre altele, tropismul turistic al lui Ioan-Paul al II-lea, preciza că „și-ar dori ca viitorul papă să ia hotărîrea de a nu mai ieși din Vatican“ (vezi *Il Messaggero*, 31 august 1996, pag. 6, în articolul «„Stînga“ se mobilizează împotriva vizitei», referitor la vizita papei în Franța în septembrie 1996; vezi și „Legiunile străine ale lui Ioan-Paul al II-lea“, de Christian Terras, în *L'Evenement du Jeudi*, 21-27 august 1997, despre vizita papei la Paris în august 1997).

2. Statutul contradictoriu și obiectivele cultului ex-greco-catolic

1. Decretul-Lege nr. 126/1990 și H. G. nr. 466/1992 au creat o situație contradictorie, deoarece au admis neîntemeiat că pretinsa „B.R.U.R.“ de după 1989 ar fi identică cu B.R.U.R. anterioară anului 1948. Această situație accentuează continuu conflictele dintre „greco“-catolici și ortodocși, deoarece s-a nedreptățit B.O.R., majoritară, și s-a favorizat așa-numita B.R.U.R., care, *de jure*, nu există decît într-o formă contradictorie, iar, *de facto*, este ilegală. În conformitate cu Decretul nr. 177/1948, organizația auto-intitulată „Biserica Română Unită cu Roma (Greco-Catolică)“ (B.R.U.R.) nu mai are statut juridic – nici măcar așa contradictoriu, cum era –, întrucît, pînă acum, a refuzat constant să se supună legii. Această organizație este subordonată Vaticanului, în al cărui nomenclator figurează ca fiind „Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin“ (B.C.O.R.B.). Așadar, pretinsa „B.R.U.R.“ comite și delictul de uzurpare de nume.

2. În consecință, B.C.O.R.B. **nu este continuatoarea spirituală, morală și juridică** a Bisericii Române Unite cu Roma (Greco-catolice) existente pînă în 1948 și, cu atît mai puțin, **moștenitoarea patrimoniului material** al acesteia.

3. Acuzarea Statului Român de comiterea unui abuz prin aplicarea Decretului nr. 358/1948 are un caracter ocult, tendențios și concertat pe plan internațional. Scopul acestei acuze este culpabilizarea statului – și a Bisericii Ortodoxe Române (B.O.R.), care

i-ar fi fost complice – spre a-l determina să își corecteze „vina“ procedînd la *restitutio in integrum* a patrimoniului.

Acuzația este **falsă**, întrucît prin Decretul nr. 358/1948 se constată *situația de drept a fostului cult greco-catolic* – situație determinată de revenirea majorității credincioșilor la ortodoxism și de refuzul celor rămași la vechiul cult de a se supune Decretului nr. 177/1948. Or, nu poate fi un abuz aplicarea unei legi care este consecința de drept a altei legi încă în vigoare – lege careia i s-au conformat pînă azi toate cultele, cu excepția fostului cult greco-catolic și, semnificativ, a celui romano-catolic. Este evident că aceste „două“ culte nu s-au conformat pentru că așteptau „să vină anglo-americanii“.

4. Așa-numita „B.R.U.R.“, deși afirmă că este pentru „dialog“ în rezolvarea litigiului patrimonial, în fapt incită la ocuparea forțată a locașurilor de cult, sau la obținerea lor prin intentarea de procese în justiție.

Fiind de obediență eminate catolică, prin propaganda religioasă și ideologică făcută încearcă să „demonstreze“ că Transilvania, unde ființează majoritatea aderenților (circa o sută cincizeci de mii), ar fi o zonă cu o cultură aparte, prooccidentală, de sorginte austriacă (germană), subsumată spiritualității „catolice“. Prin aceasta se subordonează tendinței și acțiunilor promovate de organizațiile transnaționale (zise și „fără frontiere“) – de Vatican, în primul rînd, apoi, de alții, ca Samuel P. Huntington & *comp.* – de a integra Transilvania în zonele „eurocarpatice“, prin intermediul Ungariei, ca prim pas în scoaterea „Cetății Carpatice“ de sub autoritatea Statului Român – ceea ce intră sub incidența art. 3, lit. a, al Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională, întrucît se încalcă art. 1 al Constituției.

Elocvent este faptul că în unele parohii transilvănene ale așa-numitei Biserici „Române“ Unite cu Roma serviciul religios se face în limba maghiară.

De altfel, la recensămîntul din 1992, 23.393 de maghiari s-au declarat că ar fi „greco-catolici“. În ce mod au apărut aceștia? După cum se știe din istoria Bisericii Ortodoxe Române, aceasta este consecința mării diversiuni reprezentate de născocirea cultului greco-catolic: **maghiarizarea românilor prin *catolicizare***. Aceste procese continuă și acum, fiind chiar accelerate prin recente modificări aduse legilor învățămîntului și administrației!

5. Problema cultului „greco-catolic“ nu este una cultică, religioasă, ci una economică – de apropiere a patrimoniului fostului cult greco-catolic, în scop mercantil și prozelitist – și, mai ales, una politică, de subordonare a arealului „greco“-catolic (Transilvania) de către „statul“ Vatican, din motive de prozelitism. Actuala Biserică Catolică Orientală de Rit Bizantin (B.C.O.R.B.) din România poate să activeze în locașurile de cult și de învățămînt ale Bisericii romano-catolice fără nici o problemă de rit, de cult, de conștiință etc. În consecință, „persecutarea B.R.U.R.“, ca urmare a unei pretinse încălcări a libertăților religioase, nu este întemeiată, ci doar închipuită, falsă și tendențioasă, prin care se compromite deliberat Statul Român, spre a fi supus mai ușor de către organismele internaționale.

6. Așadar, autointitulata „Biserica Română Unită cu Roma“ prezintă acum spectacolul paradoxal al unei instituții **eminente catolice** subordonate Vaticanului sub denumirea autentică de „Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin“, **ilegală** din punctul de

vedere al legii cultelor în vigoare în România, dar care, **pretinzând că este „grecocatolică“, revendică imperios fostul patrimoniu *in integrum*, deși nu are acest drept de moștenire.**

Această revendicare se bazează pe inconsistența juridică existentă, pe confuzia indusă cu o subtilitate satanică, pe petardismul propagandei catolice, pe impostura liderilor catolicilor orientali și pe manevrele oculte ale Vaticanului. Deoarece, așa cum actualul Partid Național Țărănesc Creștin Democrat este cu totul altceva decât Partidul Național Țărănesc antebelic – din care pretinde că se originează! –, tot astfel, actuala Biserică Catolică Orientală de Rit Bizantin nu mai are nici o legătură cu fosta Biserică Română Unită cu Roma, în afară de una singură: faptul că i-a preluat, ilicit, numele, spre a-și acoperi impostura.

B.C.O.R.B. a devenit acum în întregime ceea ce – într-o măsură mică în etapa incipientă, dar, apoi, tot mai mare, odată cu trecerea timpului – a fost de la început: „calul troian“ al Vaticanului în Cetatea Carpatică.

7. Este evident, din cele spuse pînă acum, că nu vrem să fie îngădit în vreun fel principiul constituțional al libertății religioase. Dimpotrivă, vrem să fie respectate independența și legile țării, tradițiile ei religioase și spirituale, culturale în general, realitățile sociale și adevărul istoric – aspecte cu care se află în interdependență și libertatea religioasă. Or, prin chiar modalitatea de înființare precipitată și ocultă a B.C.O.R.B., toate acestea au fost deliberat încălcate.

Astfel, Vaticanul, care se conduce după principiul „catolicism fără frontiere“ – specific teoriilor mondialiste –, a încălcat frontiera de stat a României și „a pus între paranteze“ Guvernul țării prin simpla promulgare a Decretului papal de reînființare a episcopilor și de numire a episcopilor catolici orientali fără a se fi notificat Guvernului, în prealabil, acest lucru. Și, să reținem, această încălcare a protocolului diplomatic și a procedurilor statuate în domeniul relațiilor internaționale se comitea în momentul cînd Decretul românesc de reînființare a fostei „B.R.U.R.“ nici măcar nu fusese conceput, ceea ce atestă disprețul total cu care a fost tratată conducerea de atunci a României.

Pe de altă parte, această manieră este tipică politicii de forță a faptului împlinit, practică de către statele totalitare. Nici nu se putea aduce o dovadă mai clară de încălcare a independenței și suveranității unui stat – și încă de către cine: de un „stat“ ca Vaticanul, care nici nu este recunoscut drept stat de către foarte multe țări, începînd cu S.U.A., care își pot permite acest afront!

În esență, reînființarea în 1990 a falsei „B.R.U.R.“, adică reproducerea artificială a schismei comise la 1700, **constituie prima îndeplinire reușită a unuia dintre obiectivele scenariilor oculte de federalizare a României** (după „modelul“ iugoslav), concepute anterior evenimentelor din decembrie 1989. Acest succes al catolicilor orientali reprezintă un veritabil cap de pod ce va fi folosit de mercenarii angajați în războiul atipic, a cărui concretețe devine tot mai evidentă.

3. Predicții privind acțiunile catolicilor orientali

3.1. Deși chiar Vaticanul admite, în public, inaplicabilitatea principiului *restitutio in integrum*, întrucât – conform recensământului din ianuarie 1992 – în ultimele cinci decenii ponderea acestui cult s-a diminuat de 8 ori, totuși, prevalându-se de Decretul-Lege nr. 126/1990 și H.G. nr. 466/1992, falsa „B.R.U.R.” va pretinde, din ce în ce mai agresiv, întregul patrimoniu deținut de fosta B.R.U.R.

În acest scop, sponsorizați fiind de centrele de putere de care depind și profitând de timpul cât mai pot să facă ceva, liderii ex-greco-catolici își vor accentua agresiunile informaționale și instituționale. În consecință, își vor aservi cât mai multe mijloace de informare în masă, organizații (fie și neguvernamentale), „consilieri de taină ai Puterii” – cum spune Alexandre de Marenches –, comandouri de simpli enoriași pentru a întreține imaginea de persecutați etc. Deja într-o publicație se afirmă că un important consilier prezidențial „are consultații cu preotul papistaș Matei Boilă”, că face propagandă „teoriei” lui S. P. Huntington și că denigrează clerul ortodox (*România Mare*, nr. 376, 26 septembrie 1997, pag. 15).

3.2. De vreme ce a provocat în 1990 reinstituirea schismei de la 1700, Vaticanul își menține poziția duplicitară, și, în mod ocult, incită prin intermediari la aplicarea acestui principiu. Falsificând realitatea și încercând să acrediteze ideea că cultul „greco-catolic” ar fi un cult „național” – deși deține doar un procent din totalul populației –, Vaticanul vrea să creeze un precedent „intern” – conferindu-i, astfel, o valoare politică intrinsecă. După ce va obține acest succes, Vaticanul va cere retrocedarea *in integrum* a patrimoniului cultului catolic – preponderent maghiar –, care, pe lângă faptul că însumează o valoare cu mult mai mare decât a celui „greco-catolic” – aici fiind inclus și așa-numitul *Status romano-catolic ardelean* –, dobândește deosebite conotații politice – nu numai economice – periclitând securitatea națională, mai ales că se profilează hiperinflația.

3.3. Deși fostul Parlament a respins de două ori un proiect de lege privind revendicarea integrală a fostului patrimoniu, liderii „greco”-catolici vor încerca să reia problema și să introducă în noul Parlament un alt proiect de lege în care, în plus, vor cere un nou Concordat, unificarea cultului „greco”-catolic cu cel catolic, reinstaurarea monarhiei etc. Ulterior, la presiunea inclusiv a unor organizații internaționale manevrate de Vatican, vor încerca să silească Statul Român să reîncheie Concordatul. Dar, întrucât actualul Parlament este manipulat de către (greco-)catolicii din P.N.Ț.C.D., anticipăm că nici nu va fi nevoie de o presiune „externă” prea mare, iar acțiunile vor fi prezentate ca „opțiunile poporului român”, cum s-a pretins și în alte dăți – cele mai recente fiind „adeziunea” la N.A.T.O. și la Reformă – adică vor fi date acele „explicații pe care agresorul le induce cu subtilitate”, cum spune L. Culda.

3.4. Viclenia „abrogării” a fost, și ea, deosebit de subtilă și a avut, după cum s-a putut constata, un succes pe măsură. Rețeta fiind verificată, ex-greco-catolicul Ioan Francisc Iosif Gabriel Moisin, senator al P.N.Ț.C.D., a propus, în septembrie 1997, și abrogarea Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 1719/1948, privind patrimoniul fostului cult greco-catolic.

Decriptînd strategia catolicilor orientali, anticipăm că aceștia vor propune, în curînd, abrogarea Decretului nr. 151/1948, prin care România a denunțat Concordatul. În consecință, conform „logicii” sataniste a ex-greco-catolicilor, vechiul Concordat, ocolind calea legală a Parlamentului, Președinției etc., va reînvia automat, ca și cum nu ar fi fost desființat în 1948, iar ultima jumătate de secol nici nu ar fi existat.

3.5. Pentru a fi siguri de reușită, vor relua demersurile întreprinse cu deosebită consecvență pînă la alegerile din noiembrie 1996: reclamațiile la organizațiile străine. Această perspectivă este confirmată, printre altele, de următoarea știre de presă, strecurată de Petre Ionescu: „Reprezentanții ai bisericii greco-catolice au pornit o vastă campanie de mediatizare și de consolidare de *lobby* în Occident pentru drepturile lor în România. Se zice că atunci cînd activitatea organismelor europene se va relua masiv, trimișii Guvernului și (cei ai) Parlamentului de la București vor avea ceva surprize cînd vor pune piciorul la CE și UE” (*Tinerama*, nr. 349, 2-8 septembrie 1997, pag. 3; vezi și *Cotidianul*, nr. 230, 4-5 oct. 1997, pag. 1).

4. Propuneri de lege ferenda

Pentru înlăturarea disfuncțiilor introduse și a riscurilor majore care se profilează în perspectivă, opinăm că trebuie operate cîteva modificări în domeniile acțional și legislativ.

4.1. Organizarea unei campanii de presă pentru a lămuri opinia publică și organizațiile interne și internaționale spre a le capacita să accepte modificarea imaginii avute asupra acestui fenomen cultic. Pentru început, trebuie să fie folosită expresia „catolici orientali (adică ex-greco-catolici)”; iar, după ce se va lămuri echivalența, va fi folosită doar sintagma „catolici orientali”.

4.2. Forțarea organizației autonomite „Biserica Română Unită cu Roma (Greco-catolică)” să depună *statutul de organizare și funcționare și mărturisirea de credință* în vederea stabilirii autenticului său statut juridic și religios – de cult eminent catolic –, precum și a organizării sale reale, conform micimii numărului de enoriași – acum avînd schema „umflată”.

4.3. Oficializarea denumirii utilizate de către Vatican – Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin – și scoaterea din formulele folosite în actele oficiale și în *mass media* a numelui „Biserica Română Unită cu Roma”. Aceasta ar fi un prim pas în a silii pretinsa „B.R.U.R.” să-și recunoască deplina catolicizare și, implicit, faptul că nu este moștenitoarea morală și juridică a fostei B.R.U.R.

4.4. Pînă la promulgarea noii Legi a cultelor este necesară elaborarea unor norme juridice care să corecteze greșelile introduse prin articolul 20 al Decretului-Lege nr. 9/1989, prin Decretul-Lege nr. 126/1990 și prin H.G. nr. 466/1992, în primul rînd prin „înghețarea” situației existente și prin înlăturarea abuzurilor comise de B.C.O.R.B.

4.5. Modificarea proiectului Legii cultelor în consonanță cu realitatea social-istorică. În consecință, propunem ca articolul 22 să aibă două alineate, (1) și (2). (Aici avem în vedere numerotarea din varianta de proiect înaintată Parlamentului în 1994).

(1) *Culte recunoscute în legislația anterioară:*

1. *Cultul Ortodox Român*

- *Biserica Ortodoxă Română – Biserică Națională*

2. *Cultul Armean*

3. *Cultul Musulman*

4. ... etc.

(2) *Culte care trebuie recunoscute de actuala reglementare:*

Cultul catolic și variantele sale:

1. *Biserica Catolică din România de Rit Latin, întrucât a funcționat în virtutea inerției, fără o recunoaștere legală, precum celelalte culte, trebuie să se conformeze articolului 23 din prezenta lege.*

2. *De asemenea, Ordinariatul Armean Catolic trebuie să se conformeze articolului 23 din prezenta lege.*

3. *Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin, recunoscută pro forma și într-un mod contradictoriu și vicios procedural prin Decretul-Lege nr. 126/1990 sub numele de „Biserica Română Unită cu Roma (Greco-catolică)”, întrucât nu s-a conformat acestui decret și, pe cale de consecință, nici Decretului nr. 177/1948 privind regimul juridic al cultelor religioase din România, este decăzută din drepturile sale obținute în acest răstimp și trebuie să se conformeze articolului 23 din prezenta lege, utilizând, însă, numai titulatura dată de forul său ierarhic superior, Vaticanul, aceea de „Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin”.*

Articolul 78 se va modifica, în consecință, astfel:

Art. 78. – Prezenta Lege intră în vigoare la data de... Pe aceeași dată, Decretul nr. 177 din 4 august 1948 privind regimul general al cultelor religioase, Decretul-Lege nr. 126 din 24 aprilie 1990, Decretele nr. 213-217 din 1990, Hotărîrea de Guvern nr. 466 din 19 august 1992, precum și orice dispoziții contrare prezentei Legi se abrogă.

6. *Reorganizarea activității Secretariatului de Stat pentru Culte, deoarece, prin lipsa de rol activ din primii cinci ani, a contribuit la proliferarea unei situații deja periculoase și potențial destabilizatoare, îndeosebi în Transilvania, atât în cazul cultului ex-greco-catolic, cât și în ceea ce privește problematica sectelor. Aceste secte au fost recunoscute juridic, în mod superficial, ca asociații culturale, caritabile etc., dar, în fapt, sectele (precum iehoviștii, baha'ii, mormonii etc.) practică prozelitismul cel mai agresiv și mai „transparent”, deși sunt ilegale.*

PARTEA A DOUA

5. Denigrarea Bisericii Ortodoxe Române

Principalele *mass media* interne au comentat, sub diverse forme, începînd din 12 iunie 1997, scandalul declanșat în Parlament de către senatorul P.N.Ț.C.D. Matei Boilă (vezi și *Monitorul Oficial* nr. 111, partea II, 26 iunie 1997, pag. 20-32, și nr. 112, partea II, 27 iunie 1997, pag. 4-21), același care, în legislatura anterioară, inițiasse de două ori un proiect de revendicare a fostului patrimoniu după principiul *restitutio in integrum*. Iar la adăpostul acestui scandal, într-adevăr, a fost reintrodus, pentru a treia oară, proiectul de restituire după acest principiu; dar a fost reintrodus de către senatorul P.N.Ț.C.D. Ioan Moisin, ca să pară, probabil, o acțiune nouă (vezi și *România liberă*, 9 iulie, pag. 12).

Sub sugestivul titlu „Țărăniștii își bagă coada și-n biserici“, Adrian Ursu relevă: „Scandalul-monstru, cu patimi și pumni izbiți în masă, aprins în Senat, a fost urmat, fără întârziere, de un șuvoi de proteste din partea înaltelor fețe ale Bisericii Ortodoxe. (...) O vrajbă fără rost, care nici măcar nu servește vreuneia dintre părți. (...) Pare **programatică acțiunea continuă de zgîndărire a unor răni gata-gata să se cicatrizeze**“ (*Adevărul*, nr. 2199, 17 iunie 1997, pag. 1). Sub un titlu ireverențios, Cătălin Vărzaru aduce detalii: «Senatorul P.N.Ț.C.D. Matei Boilă, inițiatorul Legii de retrocedare a unor locașuri de cult care au aparținut Bisericii Greco-catolice, a făcut o declarație în plen în care răspunde în termeni duri acuzațiilor aduse de (către) Patriarhul Teoctist. (...) Boilă l-a catalogat pe semnatarul comunicatului Sfîntului Sinod drept „analfabet în materie juridică“, pentru că a considerat legea drept anticonstituțională, (...) „om care nu a cunoscut dragostea creștină, deci nu este creștin“, pentru că a catalogat legea ca neecumenică... Matei Boilă așteaptă o retractare a afirmațiilor din comunicatul Sfîntului Sinod» (*Ziua*, nr. 909, 17 iunie 1997, pag. 5).

Referindu-se la acest caz, Declarația Conferinței Naționale a P.D.S.R. exprimă un punct de vedere contrar și la obiect: „Este un act periculos de politică confesională și de părtinire a politicii statului, din diverse rațiuni interne și **externe** (subl. ns. – V.I.Z.)... Dezbateră din Senat a dovedit că majoritatea senatorilor care au votat în favoarea adoptării proiectului de lege nu cunoaște problemele bisericești în general și cele din Transilvania în special, discuțiile căpătînd certe conotații politice“ (*Dimineața*, nr. 140, 23 iunie 1997, pag. 2).

Desigur, în Camera Deputaților au fost și excepții. Astfel, în intervenția sa, deputatul Petre Țurlea a demonstrat că legea este anticonstituțională, antidemocratică, antinațională și antiecumenică (cf. *Monitorul Oficial*, nr. 110, partea II, 26 iunie 1997 pag. 3; vezi și *România Mare*, nr. 363, 27 iunie 1997, pag. 8). O poziție similară a avut-o senatorul P.D. Dan Vasiliu, care a considerat retrocedarea ca fiind „anticonstituțională“ (*România liberă*, 13 iunie 1997, pag. 1).

Dar, din păcate, senatorul Matei Boilă, preot catolic oriental (adică ex-greco-catolic), are dreptate în privința „analfabetismului“, cu precizarea că acest păcat grav îi este propriu mai ales lui și susținătorilor săi (vezi și intervenția senatorului Corneliu Turianu în

Monitorul Oficial, nr. 112, partea II, 27 iunie 1997, pag. 20). O dovadă în acest sens este, printre altele, articolul «„Războiul nervilor“ dintre ortodocși și greco-catolici», în care Florian Gâdea scrie ca un adevărat gîde al limbii române: „...Înainte de scoaterea în ilegalitate (*sic*) a religiei (!) greco-catolice, în 1949, aproape în fiecare comună sibiană exista și cîte o biserică unită, ce a trecut în patrimoniul Bisericii Ortodoxe Române, deși majoritatea erau construite din banii și din truda unitarienilor (*sic*). Din numărul mare de credincioși au mai rămas circa 2.000 de oameni, care își cer acum bisericile înapoi“. (...) Într-una din comunele județului, „...„unde a fost nevoie de intervenția Prefecturii pentru a calma spiritele încinse, cei două sute de credincioși unitarieni (*sic*) mai oficiază încă slujbele în casa unuia dintre ei“ (*România liberă*, 24 iunie 1997, pag. 2). Trecînd cu vederea stilul agramat al autorului, precizăm că el îi confundă pe *uniști* (adică pe foștii greco-catolici) cu *unitarieni*, care constituie o sectă protestantă, răspîndită aproape exclusiv printre maghiari.

Echivalarea ilicită dintre uniști și unitarieni – aseasonată, în plus, cu acel oportunism autohton pe care îl repudia spionul britanic Gardyne de Chastelain – este comisă și de Silviu N. Dragomir, care își exhibă doct cunoștințele în grupajul „Unitarieni – probleme vechi, dar și probleme noi“ (*Cotidianul*, 2 iulie 1997, pag. 4). Această confuzie este cu atît mai gravă, inadmisibilă și, totodată, inexplicabilă, cu cît este expusă cu seninătate de unul care pare să fie versat în problemă. De aceea, este cu atît mai grotescă încheierea articolului, care vrea să fie moralizatoare, dar care nu este decît o înjurătură dîmbovițeană la adresa Bisericii Ortodoxe Române și, nominal, a Patriarhului Teoctist.

În cadrul acestei campanii diabolice de înjurături, o formă grobiană o reprezintă materialul „Întrebați-l pe Teoctist de ce n-am intrat în N.A.T.O. Prietenii de la Moscova știu de ce“, realizat de către cei pe care Cristian Tudor Popescu, printre alții, i-a supranumit „derbedei de la Academia Cațavencu“ (nr. 26, 8-14 iulie, pag. 3; vezi și „Adio, Papă!“, în nr. 25, 1-7 iulie, pag. 11).

Forma subtilă a înjurăturii este declarația cu titlul „Biserica Ortodoxă se comportă ca o supraputere“ făcută de monseniorul dr. Ioan Robu, Arhiepiscopul romano-catolic de București (*Tinerama*, nr. 342, 15-21 iulie 1997, pag. 3; vezi și articolul „B.O.R. e surprinsă de declarațiile arhiepiscopului Ioan Robu“, în *Curierul Național*, nr. 1910, 20 iunie 1997, pag. 2). Dacă Biserica Ortodoxă Română, în propria sa țară ortodoxă în proporție de 85 la sută, este o „supraputere“, atunci Biserica Catolică, este acuzată de multă vreme și de tot mai mulți ierarhi și teologi catolici că este „autoritarismul absolut“, cum spune Eugen Drewermann în interviul luat de Miguel Bayon, în *El Pais* (nr. 6511, 3 martie 1995, pag. 34) – Ioan-Paul al II-lea fiind contestat ca autocrat – și despre care teologul brazilian Leonardo Boff, printre alții, a relevat „că 200 de milioane de dolari au fost deturnați spre sindicatul **Solidaritatea** printr-o viclenie bine ticluită de R. Reagan, C.I.A. și Ioan-Paul al II-lea“ (*El Pais*, nr. 7338, 14 iunie 1997, pag. 27), – atunci, ziceam, cum poate fi considerată?! Heruvim? Sau megaputere dictatorială? – Pentru că, evident, o megaputere „democrată“ sunt S.U.A.! Dar despre totalitarismul specific Bisericii Catolice se poate scrie o carte, așa că să revenim la „oile noastre“.

Un alt exemplu de „analfabetism“, și tot cu ștaif, manifestă criticul literar Nicolae Manolescu, care perorează sentențios cu fatuitatea sa cunoscută:

„*Restitutio in integrum* este un principiu care nu se negociază. Indiferent de obstacolele economice, sociale, personale. (...) În al treilea rând, proprietatea Bisericii Greco-catolice. Supărarea ierarhilor ortodocși pe uniți nu este creștinească. Iar solicitarea Prea Fericitului, adresată Senatului, de a lăsa totul la înțelegerea celor (corect este: dintre cele) două Biserici, vine târziu, după ce, ani de zile, Biserica majoritară a refuzat să ia în considerare pretențiile uniților. E rușinos să trîntești ușa bisericii în nasul unor creștini, să-i silești să-și țină nunțile și botezurile în cimitir sau pe unde apucă...” (*Tinerama*, nr. 339, 24-30 iunie 1997, pag. 3). Să fii critic și istoric literar și să denaturezi cu atîta insolență realitatea, astfel încît să pretinzi că unii sunt „siliți să-și țină nunțile și botezurile în cimitir”, denotă o caracteristică psiho-afectivă nu doar bizară, ci, dimpotrivă, bolnăvicioasă, morbidă, diabolică, proprie sataniștilor (cu care cam seamănă la fizionomie). În articolul „Teoctist contra Papa”, Radu Budeanu, făcînd din ignoranță o virtute, dovedește aceeași inconștientă suficiență, insultătoare atît pentru el, ca „intelectual”, cît și pentru Biserica Ortodoxă Română (în *Ziua*, nr. 921, 1 iulie 1997, pag. 12). De asemenea, în acest conflict de interese nu putea să lipsească fizicianul-„filozof”, despre care scriitorul Octavian Paler a susținut anul trecut că este un impostor de care îl desparte o bibliotecă: Gabriel Andreescu proferează, și el, o impardonabilă imprecizie în articolul „Principala amenințare la adresa democrației: Ierarhia Bisericii ortodoxe române” (*sic*) (în 22, nr. 25, 24-30 iunie 1997, pag. 9).

Prin stil și aroganță, acest „mare” emul al lui G. Sörös este secondat de un alt „mare” elitist, europeanist și mondialist, Mircea Mihăieș, care, în „Sutana marțială”, excrează astfel, drapîndu-și cecitatea intelectuală în fraze gongorice: „...generalii noștri, în sutană sau în uniformă, refuză să priceapă că vremea popoarelor migratoare, cînd cădelnița și spada erau intersanjabile, a apus de mult” (*România literară*, nr. 27, 9-15 iulie 1997, pag. 27).

La *România liberă*, unul dintre cei care s-au specializat în denigrarea Bisericii Ortodoxe Române este muzicantul Ion Zubașcu (vezi, de exemplu, în 1997, numerele din: 18 martie, pag. 6; 19 martie, pag. 10; 16 aprilie, pag. 19; 10 mai, pag. 6; 21 iunie, pag. 7; 28 iunie, pag. 14; referitor la acest ultim material, vezi și replica lui Sorin Dumitrescu „Șo pe biserică!”, *Ziua*, 12 iulie, pag. 10).

Firește că, în corul „presei serviabile” – cum o numește Adrian Riza –, formată din condeieri care scriu după ureche, apar și situații care ar fi hilare, dacă nu ar fi cel puțin triste. Astfel, sub titlul cules cu majuscule, „DAN ZAMFIRESCU ACUZĂ BOR” (*sic*), un anume Ovidiu Drugă scrie – în loc de pix – cu drugul de la căruță o casetă căreia i se aplică sintagma „două vorbe, trei prostii”: „«Dan Zamfirescu, unul dintre cei 6 lideri ai Partidului Liberal, a atacat violent ierarhia Bisericii Ortodoxe Române, acuzînd-o că se opune retrocedării proprietăților greco-catolice jefuite de statul comunist și că a împiedicat vizita Papei Ioan-Paul al II-lea în România. Liderul liberal i-a acuzat, de asemenea, pe înalții ierarhi ai BOR că „nu au făcut decît să slujească dictatura Ceaușescu”. În aceeași ordine de idei, Dan Zamfirescu a apreciat că anularea vizitei Suveranului Pontif în România are darul de a ne îndepărta de Occident, pentru că 60 la sută din vest-europeni sunt de confesiune catolică»” (*Evenimentul zilei*, 3 iulie 1997, pag. 4). Ca să înțelegem proporția enormităților pe care le reproduce dintr-o ignoranță condamabilă, este suficient

să arătăm că liderul liberal admirat de ziaristul „p'afarist“ este, de fapt, **Dinu Zamfirescu** (vezi și *Ziua*, 3 iulie, pag. 9). **Dan** Zamfirescu, chiar dacă este un descendent liberal, este o persoană „fără de partid“, este un distins istoric, apărător fervent, dar obiectiv, al Bisericii Ortodoxe Române, și nu un imprecator penibil ca acel Dinu Zamfirescu, care n-a auzit de Reformă, de Luminism și, în consecință, de faptul că vest-europenii sunt preponderent nu catolici, ci (neo)protestanți, adică anticatolici.

Mizeria intelectuală a acestora este egalată de insanitățile debitate în articolul „Acefalie și autocefalie“ de către un desțărăt al cărui nume nici nu mai trebuie folosit (în *România literară*, nr. 29, 23-29 iulie 1997, pag. 11).

Corului hulitorilor i se alătură N. Burghilea cu articolul „Obscurantismul unor fețe bisericești minează (!) viitorul țării“ (în *Cotidianul*, nr. 157, 11 iulie 1997, pag. 2), Anca Manolescu cu articolul „O lecție pentru societatea civilă“ (în *Dilema*, nr. 232, 1-10 iulie 1997, pag. 11), Radu Pătărlăgeanu cu materialul „N.A.T.O., cu cărțile pe față“ (în *România liberă*, nr. 2195, 17 iunie 1997, pag. 5) Vitalie Ciobanu cu articolul „Dubla înfățișare a B.O.R.“ (*idem*, nr. 2252, 22 august 1997, pag. 1) și alți asemenea oportuniști și farisei ai epocii de tranziție.

În contrast cu paupertatea intelectuală și morală reflectată de membrii „elitei“ politice și literare enumerați în cele de mai sus, Radu Theodoru, un distins reprezentant al castei militare reflectă situația reală: „Așa-zisa lege Boilă votată de un Senat cam străin de istoria românilor și nepăsător la urmările pe termen mediu și lung ale unor legi votate în pripă este o foarte abilă manevră de destabilizare a Bisericii naționale, aliindu-se ofensivei împotriva Răsăritului declanșată de catolicism, favorizînd direct sau indirect, odată cu greco-catolicii, sectele manevrate de peste ocean. (...) Această ofensivă greco-catolică se suprapune pe jalnica interpretare primitivă a pluralismului, sfîrtecînd ceea ce a mai rămas viu și conștient din sentimentul unității naționale. Adică exact ceea ce se vrea în pregătirea psihologică a secesiunii Transilvaniei.

Este, de fapt, un atac deliberat, periculos, camuflat sub mantie iezuită, la unitatea structurală a României!“ (Radu Theodoru, „Sub mantie iezuită“, în *Ordinea*, nr. 28, 12-18 septembrie 1997, pag. 4).

6. Escaladarea conflictului provocat de către ex-greco-catolici

Într-adevăr, este rușinos să vorbești cu morgă în totală necunoștință de cauză, cum fac cei enumerați, ca și mulți dintre cei care, de data asta, comentează conflictul accentuat de Matei Boilă. Este rușinos, dar, mai ales, este deosebit de grav. Dacă ar fi astfel, așa cum cred N. Manolescu, R. Budeanu, Al. Paleologu ș.a., atunci de ce catolicii nu revendică Biserica Neagră din Brașov, care a fost a lor, iar acum aparține evanghelicilor? De ce să nu cerem legionarilor să le restituie *in integrum* viețile lui Iorga, Madgearu și ale celorlalți 65 de demnitari asasinați la Jilava? De ce să nu cerem țărăniștilor să le restituie *in integrum* viețile celor 11.000 de țărani uciși în 1907?

Dar, cum s-a mai spus, de ce să nu se țină cont de anul 1700, când toate bisericile erau ortodoxe, unele fiind luate cu forța și atribuite enoriașilor noului cult, creat printr-un hibrid? Căci multe dintre bisericile pe care ex-greco-catolicii le revendică acum sunt dintre acelea ortodoxe luate prin rapt cu ajutorul armatelor habsburgice! De ce catolicii nu restituie cele peste 150 de biserici și schituri distruse cu tunul de către generalul catolic Adolf von Bukow, din ordinul unei împărătese catolice „luminate“? La aceste biserici face referire, printre alții, I.P.S. dr. Laurențiu Streza, Episcopul Caransebeșului, în articolul „De ce se amestecă Parlamentul în viața Bisericii?“ (în *Adevărul*, nr. 2210, 30 iunie 1997, pag. 2; vezi și *Dimineața*, nr. 143, 26 iunie 1997, pag. 1).

În definitiv, trebuie să acceptăm dialectica Istoriei: negația reprezentată de silnicia de la 1700, impusă de Habsburgi, a fost negată la 1945 de silnicia impusă de Sovietici, iar sinteza acestei negări a negației este refacerea unității ortodoxe a Românilor. Ca atare, *hybris*-ul impus la 1700 a fost negat atât de Istorie, în 1945, cât și de Vatican, căci uniaticismul a fost un „concept politic și, totodată, un eșec politic“ – cum spune Ion Bria. Faptul că uniaticismul a fost respins de Vatican la Balamand atestă, o dată în plus, că nu mai există „greco-catolici“, fiindcă sunt „catolici orientali“ – adică **prozelitismul Vaticanului a fost victorios și i-a catolicizat pe deplin**, îndeosebi pe lideri, mai ales cu ajutorul „ajutoarelor“ în bani, haine, alimente, medicamente, burse etc., date, în decursul timpului, de către asociațiile catolice caritabile.

De altfel, a devenit evident că, așa cum, la 1700, au fost siliți, din cauza mizeriei economice, să treacă la catolicism – doar în forma inițială a celor patru puncte stabilite la Conciliul de la Florența –, acum, după mizeria economică provocată **deliberat** după 1989, unii români, ademeniți cu bani (dați sub formele enumerate) au trecut la romano-catolici, la catolici orientali, la baha'i, la mormoni, la iehoviști etc., etc. Dar, să nu uităm proverbul românesc: „Banul e ochiul dracului“. Și să nu uităm că înainte de a fi ortodocși, am fost (daco-)români. Ulterior, ademeniți cu câțiva arginți, unii au devenit catolici, apoi protestanți, neoprotestanți etc. Dar, cu mici excepții, non-ortodocșii au devenit anti-români, fapt atestat indubitabil inclusiv de „scandalul Boilă“ și de campania mediatică și diplomatică anti-ortodoxă.

Oricum, în aproape toate articolele apărute recent pe această temă, dacă nu în titlu, atunci în cuprinsul materialului, se relevă că proiectul introdus de către Matei Boilă a provocat condițiile pentru un „război religios“, „război al nervilor“, „război al surzilor“ etc. Pe un ton prețios și iritat, Anca Manolescu, din „echipa de zgomote“, chiar face trimitere la Bosnia și la Belfast (în *Dilema*, nr. 232, 4-10 iulie 1997, pag. 11). „Înverșunarea, violența verbală și fizică împotriva minorității (astăzi) populației greco-catolice din Transilvania riscă să se transforme într-o noapte a Sfântului Bartolomeu“ – pretinde studentul Alexandru Brok (în 22, nr. 34 (392), 26 august – 1septembrie 1997, pag. 2)

Unii abia așteaptă să înceapă un veritabil război civil. Printre aceștia din urmă se numără cu siguranță minoritarii maghiari. Acest pericol este atestat și de cazul din Odorheiul Secuiesc. După cum au arătat, printre alții, Val Vâlcu și Dorin Suci, romano-catolicii și reformații maghiari s-au coalizat împotriva măicuțelor „greco-catolice“ de la Fundația *Inimi Neprihănite* pentru alungarea lor din clădirea construită pentru ele de către elvețieni (*Adevărul*, nr. 2201, 19 iunie 1997, pag. 1 și 20; vezi, de asemenea, interviul cu

Cyrril Burgel, președintele Asociației Umanitare BASEL HILFT, în *Românul*, nr. 26, 30 iunie 1997, pag. 3; articolul lui Val Vâlcu din *Adevărul*, nr. 2210, 30 iunie 1997, pag. 4; în *România liberă*, nr. 2182, 2 iunie 1997, pag. 10; *România Mare*, nr. 336, 18 iulie 1997, pag. 6; etc.).

Pentru maghiari nu contează că era vorba tot de catolici – fie ei și orientali, dar, totuși, din „marea familie catolică” –, ci de faptul că era vorba de români, iar aceștia le stricau „echilibrul etnic”, motiv pentru care trebuiau alungați, eventual chiar linșați, ca pe Mihăilă Cofariu, ca să nu mai îndrăznească să mai vină acolo. De altfel, în Ungaria, cazul este descris de către Bogyi Bencze Jakab în articolul „Românizarea” în următorii termeni: „Dacă în această clădire va funcționa și o școală, un lucru este sigur: că nu se va învăța în limba maghiară atâta vreme cât aici călugărițele Congregației menționate își vor desfășura activitatea. Sute de cetățeni, dar și bisericile istorice au protestat în Piața Marton Aron din Odorheiu Secuiesc împotriva acțiunii mârșave de românizare” (*Magyar Forum* (Budapesta), nr. 31, 31 iulie 1997, pag. 3). Ulterior, în articolul „Școala maghiară nu este mînăstire”, același individ falsifică realitatea în stilul specific hungarist: „...Niște călugărițe românce ale congregației greco-catolice *Inimi neprihănite* au ocupat clădirea recent construită în Cerehat, clădire destinată înființării unei școli maghiare. Consilierul județean al U.D.M.R., Bardoczi Csaba, a organizat o demonstrație a cetățenilor din Odorhei, în fața clădirii ocupate ilegal de către călugărițe” (*Magyar Forum*, nr. 33, 14 august 1997, pag. 7).

Aceste practici relevă că intoleranța etnică manifestată de unguri tot timpul „mileniului” nu a fost estompată de „civilizația catolică”, pe care o invocă mereu ca pe un titlu de noblețe, din nevoia de a suplini lipsa funciară a nobleței.

Acest caz denotă doar cât de mult se lasă păcăliți simplii enoriași „greco-catolici” de către liderii lor, cînd sunt atrași în colaborarea cu catolicii (maghiari îndeosebi).

Extrapolînd acest raționament și asupra coaliției C.D.R.-P.D.- U.D.M.R., constatăm că rezultatele colaborării lor ne îndreptățesc să spunem ca Remus Rățăgan: „Poate că ne merităm soarta” (*Timpul*, nr. 32, 10-16 iunie 1997, pag. 6-7). Rămâne să ne mai întrebăm cât de tare și cât de mult timp trebuie să ne mai lovim cu capul de pragul de sus pentru a-l vedea pe cel de jos.

Problema este că, pînă în noiembrie 1996, conflictele erau provocate de către catolicii orientali, însuși Mitropolitul Lucian Mureșan incitîndu-și enoriașii prin publicația *Unirea* din Blaj. Acum acesta și-a modificat comportamentul și „așteaptă ca Puterea” să le rezolve pretențiile. Apoi, cu iezuitismul catolic propriu, declară: „... două mîini aflate în rugăciune sunt și rămîn singura noastră armă” (*România liberă*, 24 iunie, pag. 3 și, respectiv, 12 iulie, pag. 14). Dar, evident, cu fariseismul catolic tipic, trece sub tăcere că, acum, are în cele două mîini și Puterea. Și, vorba francezului, „dreptatea celui mai puternic e totdeauna mai bună”.

Escaladarea conflictului se va face, așadar, chiar de către Putere, care are menirea, dimpotrivă, să diminueze conflictele și să găsească o soluție de compromis. Scandalul Boilă are o valoare emblematică, dovadă fiind dihonnia stîrnită și reflectată de aproape toate *mass media* interne. El a fost provocat deliberat și am putea spune că, prin efectele sale, a întrecut toate așteptările, nu numai ale catolicilor orientali din România, ci

și ale altora, îndeosebi ale minoritarilor maghiari și, evident, ale Vaticanului, care îi coordonează pe toți.

Elocvent, în acest sens, este și faptul că ultima încercare de realizare a întâlnirii dintre Ioan-Paul al II-lea și Alexei al II-lea, din 21 iunie 1997, la Viena, a avut aceeași soartă ca întâlnirea preconizată pentru septembrie 1996, care „a fost amînată. Principalul măr al discordiei dintre Vatican și Alexei al II-lea: problema uniărilor ucraineni...” (*Le Point*, 7 iunie 1997, pag. 7). Mai mult, în articolul „Ecumenismul trece prin clipe grele în Europa”, Henri Tincq arată: «Alexei al II-lea, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, a provocat un șoc cu ocazia deschiderii reuniunii ecumenice de la Graz (...). În termeni violenți, Patriarhul Moscovei a descris „dezintegrarea” Europei de Est și a „denunțat” sosirea masivă de „misionari” care se lansează într-un prozelitism dezlănțuit pe tărîmuri cu tradiții ortodoxe, precum Rusia, Ucraina și România (...). Lansînd apeluri la o „nouă evanghelizare” a Europei postcomuniste, papa a contribuit în mare măsură la furia țărilor ortodoxe...» (*Le Monde*, 25 iunie 1997, pag. 4). Cît despre misionarii și sectanții din România, o „revistă” sumară face C. Mucichescu în articolul „Sectele religioase sunt un pericol pentru siguranța națională” (*Național*, 25 iunie 1997, pag. 3).

O clarificare o aduce interviul „Acest papă folosește două limbaje”, luat Mitropolitului Moldovei și Bucovinei, Daniel Ciobotea:

„(...) Întrebare. – Această întrebare, cu prozelitismul, este atît de gravă pe cît se vorbește?

Răspuns. – Problema este că foarte mulți ortodocși nu mai au încredere în papă, care folosește două limbaje diferite: vorbește despre ecumenism, despre dialog și, apoi, îi încurajează pe greco-catolici. (...)

Î. – Greco-catolicii reprezintă o comunitate de rit oriental, care recunoaște supremația Suveranului Pontif.

R. – Sunt comunități smulse Bisericii Ortodoxe în Evul Mediu și în secolele următoare, din motive politice și economice. Nu reprezintă un model din punct de vedere al raporturilor ecumenice, ci, mai degrabă, un obstacol. Reprezintă un exemplu tipic de prozelitism, în Est. În prezent, greco-catolicii sunt susținuți, din punct de vedere financiar, de către Occident. Primesc bani pentru a-și construi biserici, școli și alte edificii, în vreme ce ortodocșii se zbat în sărăcie. Nu este un exemplu prea bun de fraternitate (...)” (*La Repubblica*, 24 iunie 1997, pag. 16).

Așadar, în publicațiile străine se admite că acest conflict dintre ortodocși și catolici (aici fiind incluși și catolicii orientali) s-a adîncit și trebuie analizat cu înțelegere spre a fi depășit. În schimb, în România ortodoxă, actuala Putere – manevrată de catolicii orientali și catolicii și neoprotestanții maghiari – adîncește deliberat conflictul respectiv și, prin precedentul creat, îl extinde și în alte domenii, îndeosebi etnic.

7. Implicațiile conflictului generat de catolicii orientali

Marele pericol pe care îl reprezintă escaladarea tensiunilor confesionale provocate de către catolicii orientali de rit bizantin – adică foștii greco-catolici – este acesta: provocarea unui război în Transilvania, fie el interetnic, fie interconfesional, pentru ca trupele S.F.O.R., formate preponderent din unguri și germani, să fie trimise sfoară în România, pentru „pacificare“, iar de aici să uite să mai plece.

Ca să se conștientizeze faptul că aici nu este vorba de o alarmă falsă sau de propagandă „naționalistă“, trebuie să avem în vedere tendința decelată în politica fostei Opoziții, adică actualei Puteri. Astfel, pînă acum, adică în legislaturile anterioare, unii lideri ai P.N.Ț.C.D. au pus problema *restitutio in integrum* doar în ceea ce privește fostul patrimoniu al cultului ex-greco-catolic. Tensiunile – și, uneori, chiar violențele locale provocate de liderii respectivi, ca Matei Boilă, Ioan Ploscaru, Lucian Mureșan, Tertulian Langa ș.a. – au fost ținute în frîu de fosta Putere.

Acum, cu actuala configurație a Parlamentului și a Executivului, liderii P.N.Ț.C.D., vrînd să șteargă cinci decenii de istorie, au extins – după cum atestă titlurile din ziare – aplicarea principiului *restitutio in integrum* la aproape toate domeniile: la casele naționalizate, la fondul funciar, la cel silvic, la fostele domenii regale etc. (vezi și intervenția deputatului Romulus Raicu în *Monitorul Oficial*, nr. 104, partea II, 19 iunie 1997, pag. 9).

Or, această politică vindicativă și restauraționistă afectează nu doar o sută de mii de catolici orientali dispersați în toată Transilvania, ci, direct sau indirect, marea majoritate a populației României.

Mai mult, „Vasile Lupu, vicepreședintele Camerei Deputaților, consideră că Parlamentul României va proceda la dezbaterea modificării Legii 18/1991 și a Legii 112/1995 în contextul respectării principiului *restitutio in integrum*, recomandat – după cum spune deputatul P.N.Ț.C.D. – de Consiliul Europei“ (*Dimineața*, 16 aprilie 1997, pag. 1). Această **mărturisire de obediență** relevă și una din dimensiunile ingerințelor organizațiilor externe. Ca expresie a „racursurilor“ politice practicate de către P.N.Ț.C.D., trebuie să adăugăm și continuarea articolului: «Prezent la aceeași conferință de presă comună, la care au asistat și liderii locali ai P.D., P.D.S.R. și P.N.L., senatorul Varujan Vosganian, președintele Partidului Alternativa României și al Comisiei de buget, finanțe, bănci din Senat, a venit cu următoarea replică: „În ceea ce privește principiul *restitutio in integrum*, eu îmi amintesc de faptul că, în campania electorală, C.D.R. a avut o atitudine ceva mai nuanțată, comparativ cu ceea ce se afișează acum. Eu cred că în această privință există și o altă variantă, și anume compensația corectă a bunurilor“» (*ibidem*). [Evident, acum, în mandatul 2005-2008, V. Vosganian a uitat ce perora în urmă cu 10 ani! – n.n., V.I.Z.].

În contextul degradării continue a economiei, a valorilor sociale, morale etc., tensiunile provocate de către actualii guvernanți se vor cumula cu cele anterioare, ajungîndu-se la o destabilizare de proporții. Iar dacă între români se produc asemenea conflicte, atunci pretențiile și pretextele minoritarilor maghiari – care sunt foarte solidari atît între ei înșiși, cît și cu Ungaria și cu diaspora – vor apărea ca fiind credibile în fața organismelor internaționale, la care ei se plîng constant că ar fi persecutați de românii „primitivi“. Cum se știe, una din aceste pretenții vizează fostul patrimoniu cultic, Lászlo

Tökes enumerând, recent, 277 de imobile revendicate (vezi „Episcopia Reformată de Piatra Craiului solicită retrocedarea a 277 de clădiri“, în *Adevărul*, nr. 2222, 14 iulie 1997, pag. 3; Adrian Sârbu, „Lupii udmeriști în blană de oaie“, în *Adevărul*, nr. 2223, 15 iulie 1997, pag. 1; Kisgyorgy Reka, „*Restitutio in integrum*“, în *Romaniai Magyar Szo*, 16 iulie 1997, pag. 3).

Cu Ungaria nemeritat admisă în N.A.T.O. și cu România ținută deliberat la ușă, vor fi găsite prompt motivele care să „întemeieze“ ceea ce clamase, în decembrie 1989, Roland Dumas, ministrul de Externe al Franței: „datoria de a interveni“ militar într-o țară, din considerente „umanitare“. Deja precedentele din Europa au fost create și verificate: Bosnia și Albania.

De altfel, acest potențial conflict a fost anticipat, în octombrie 1996, de către Jonathan Eyal, director la Institutul Regal de Studii Strategice din Londra: „Idea că Ungaria se va alătura în curînd Alianței occidentale, în vreme ce România este încă ținută deoparte, este, după părerea mea, cea mai sigură rețetă pentru un dezastru: la adăpost, sub umbrela protectoare a N.A.T.O., Ungaria va fi capabilă să avanseze oricîte pretenții dorește, în vreme ce România nu va avea nici un motiv să se conformeze, atîta timp cît este marginalizată“ (*The Independent*, 9 octombrie 1996, pag. 13). În mod similar s-au exprimat și alți politicieni și politologi occidentali.

Adevărul este că politologul britanic a întrevăzut o variantă favorabilă – cît de cît – României, presupunînd, adică, situația în care țara noastră ar fi fost condusă de lideri patrioți, cu rectitudine morală, capabili să îi apere independența și să nu se conformeze presiunilor externe atît de mult încît să desconsidere interesul național.

Or, este evident – în special după alegerile din noiembrie 1996 – că nu mai este nevoie de un război fierbinte – ca în Golf sau în Iugoslavia –, pentru că, în mare parte, România este pe cale de a fi cucerită prin războiul atipic, adică prin războiul instituțional, economic, informațional, psihologic, axiologic etc. – în esență, prin plasarea în posturile cheie a unor indivizi obedienți organismelor occidentale, mondialiste. În acest sens, peremptorie este mașinația făcută pentru plasarea în fruntea unui important organism militar a „civilului“ Dan Pavel, membru al Grupului pentru Dialog Social (G.D.S.), grup care constituie unul dintre comandourile coloanei a V-a înființate de George Sörös (vezi nota lui Edgar Lee Masters, „Singurul concurent, singurul învingător“, în *Jurnalul Național*, nr. 1309, 15 sept. 1997, pag. 24). Asemenea „civilii“ sunt, în realitate, mercenarii armatelor care duc războiul **atipic** împotriva României.

De aceea, Ungaria iredentistă și revanșardă, protejată de umbrela N.A.T.O., va căuta – în mod direct, dar, mai ales, prin intermediul coloanei sale a cincea, U.D.M.R. – să țină în șah România și, șantajînd-o, să o silească să cedeze cît mai multe din prerogativele sale de stat național, unitar și independent. Așa face azi, impunînd amendamente la legi referitoare la domenii strategice pentru interesele naționale – pe care Guvernul român, obedient Occidentului într-o măsură atît de mare cum nu s-a mai întîmplat niciodată în Istoria țării, le promovează prin Ordonanțe de urgență sau prin alte măsuri prin care, în final, este afectată securitatea națională.

Elocvent, în acest sens, este următorul rezumat: „(...) Din ce în ce mai clar, U.D.M.R. pare a se impune în fața colegilor săi de coaliție și de guvern. Chiar dacă

beneficiază de un procent (*sic*) ce nu depășește 8 la sută, dar nici nu scade sub 6 la sută, Uniunea este, deocamdată, indispensabilă aliaților săi. De pe această poziție, U.D.M.R. joacă rolul toboșarului care dă ritmul vîslitului la galere, în sensul că nici iarba nu crește dacă nu vor Marco Bela și ceilalți lideri ai Uniunii.

A vrut U.D.M.R. ordonanța de urgență pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale? A avut-o! A vrut U.D.M.R. ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii învățămîntului? A avut-o, chiar dacă, pentru prima dată după investirea noului Executiv, a fost nevoită să amenințe public cu ieșirea de la guvernare! N-a vrut U.D.M.R. constituirea unei comisii parlamentare pentru cercetarea aberanțelor violențe de la Odorheiu Secuiesc? Nu s-a constituit comisia! Folosește scopurilor U.D.M.R. modificarea Legii fondului funciar, în special la capitolul păduri? Folosește, și o va avea și pe aceasta! Vrea U.D.M.R. retrocedarea unor bunuri ale Bisericii Catolice? Le va obține, în ciuda tuturor eforturilor Bisericii Ortodoxe, fiind doar o chestiune de timp și de răbdare.

Ca un scurt rezumat, de pînă acum, al activității triumviratului din fruntea țării, se poate spune că P.N.Ț.C.D. are o imagine bună, un procent (*sic*) liniștitor și o anumită încrîncenare, P.D. are viclenia necesară impunerii ideii că fără el nu se poate, iar U.D.M.R. obține ceea ce vrea și, mai ales, cînd vrea...“ (vezi rubrica „Blitz“, de Victor Ciutacu, în *Curierul Național*, nr. 1928, 11 iulie 1997, pag.3; vezi și nr. 1931, 15 iulie, pag. 3; „Toleranță... *in integrum*“, de Ileana Sandu și „Supea cu plăcuțe“, de Tudor Dumitru Savu, în *Timpul*, nr. 26, 8-14 iulie 1997, pag. 7).

La fel sunt tratate aceste probleme – inclusiv scandalurile Odorheiu Secuiesc și Boilă – de Cristian Tudor Popescu, în „Țărăniștii – disperarea de a muri fără jilț“ (*Adevărul*, 2 iulie 1997, pag. 1), de Dan Musceleanu, în „Vară revizionistă“ (*Ultima oră*, 11 iulie 1997, pag. 2), de Ioan Mureșan, Ioan Drăgoi, Mircea Micu (*România*, nr. 28, 14-20 iulie 1997, pag. 2) și de alții.

Mîine, acestui guvern i se va impune să statueze federalizarea României, începută acum prin crearea așa-ziselor „euroregiuni“, asemănătoare, în esență, cu „Planul Valev“ propus de sovietici în urmă cu aproape patru decenii.

În consecință, România, pedepsită, umilită și sărăcită, este pîndită la colț – unde a și fost pusă, în 8 iulie 1997, la Madrid –, pentru a se corecta faptul că, în decembrie 1989, în mod surprinzător și miraculos, scăpase din cursa care i se întinsese.

Considerăm adecvată, în încheiere, o concluzie formulată de Radu Theodoru: „Biserica Ortodoxă formează una dintre țintele principale ale strategiei papale în alianță cu francmasoneria condusă de ocultă. Atacul dat de francmasoni ca Al. Paleologu Bisericii Ortodoxe Române, incriminările răposatului rabin Moses Rosen, ațîțările interconfesionale din Transilvania și rolul trist de spărgător de unitate spirituală jucat de preoțimea greco-catolică fac parte din scenariul papalo-ocult, scenariu în care bună parte din oficiali fac figurație plătită, asumîndu-și un statut de înaltă trădare“ (*România ca o pradă*, Editura ALMA, 1997, pag. 335).

August 1997

PARTEA A TREIA

8. Avatarul publicării acestui studiu

Este necesar să conștientizăm un fapt esențial: schisma intraortodoxă comisă la 1700 prin confecționarea cultului „greco-catolic“ a fost reintrodusă în 1990 prin gonflarea ilegală și ilegală a cultului ex-greco-catolic, dar, de data asta, schisma era comisă într-o formă mai amplă și mai virulentă. Aceasta deoarece actualii manipulatori au dispus de mijloacele moderne de propagandă insidioasă și penetrantă, *mass media*, și de formele mai eficiente de aplicare: legile date de un Parlament incult sub aspect istoric, juridic și cultic, imbecil politic – întrucât nu a întrevăzut consecințele legilor promulgate – și, de aceea, esențialmente antinațional și antiromânesc, în condițiile în care Opoziția patriotică era manipulată cu sloganuri politice demagogice cu efect halucinogen sau chiar anihilată sub paravanului directivelor Uniunii Europene sau Consiliului Europei, directive care, uneori, erau pretexte, iar alteori, deși erau reale, puteau fi combătute. Cu condiția să fi avut o clasă politică demnă, patriotică și nu una pe care am denumit-o – întemeiat, chiar dacă puțin pleonastic – **clilocrația cleptocrată**.

Una dintre consecințele majore și cele mai periculoase este clamată și acum, ca și în urmă cu un deceniu: aproape toată presa onestă relevă că **aplicarea principiului *restitutio in integrum* este, în toate cazurile, cea mai mare escrocherie a Epocii Tranziției**, căci s-a structurat, deja, o mafie a retrocedărilor sub paravanul acestui principiu, care este aplicat abuziv și fără temei juridic în toate cazurile: doar pe baza unor falsuri confecționate de tripleta de escroci formată din beneficiari + avocați + judecători corupți și dornici de îmbogățire pe baza bunului public.

Așa cum atestă colecția revistelor citate – *România Mare, Politica și Ultima oră* –, în studiile mele **am anticipat** această consecință extrem de gravă: devalizarea Patrimoniului Național prin aplicarea abuzivă și, în cvasitotalitatea cazurilor, absolut neîntemeiată și ilegală, a politicii *restitutio in integrum*.

8.1. Demersuri întreprinse pentru publicare

De aceea, pentru a alarma opinia publică, m-am străduit, atunci, să tipăresc studiul de față. L-am multiplicat și l-am trimis, în vara lui 1997, prin scrisori recomandate, ex-președintelui Ion Iliescu, Patriarhului Teoctist și tuturor episcopilor și arhiepiscopilor din Ardeal și, apoi, l-am dat, personal, unui secretar patriarhal, unor tineri de la publicațiile A.S.C.O.R., precum și redactorului șef al revistei *Vestitorul Ortodoxiei* – cu rugămintea, evident, să-l publice. Dintre toți, doar I.P.S. Mitropolitul Bartolomeu Anania mi-a răspuns, în scris, apreciind studiul meu, motiv pentru care i-am trimis alte câteva precizări.

8.1.1. A doua scrisoare către I.P.S. Arhiepiscopul Bartolomeu

Redau, în continuare, a doua scrisoare trimisă I.P.S. Mitropolitului Bartolomeu Anania, pe atunci doar arhiepiscop.

«Înalt Preasfinția Voastră Bartolomeu, Arhiepiscop al Clujului, Vadului și Feleacului

Răspunsul însuși, aprecierea studiului și demersurile pe care deja le-ați făcut sunt cu atât mai măgulitoare pentru mine cu cât vin din partea unui cărturar ca Sfinția Voastră. Observațiile critice m-au ajutat să evit să mă expun – de aceea vă sunt și mai mult recunoscător.

Din punct de vedere stilistic, studiul a fost conceput pentru a conveni oricărei publicații – inclusiv uneia dispuse să accepte varianta scrisă la limita pamfletului, cum este partea a doua. Firește că această variantă, cu sfera de adresabilitate cea mai largă, nu convine unei publicații de factură religioasă – care trebuie să se supună normelor asumate la Balamand de către Biserica Ortodoxă Română. Avînd în vedere acest lucru, eu vă sugerasesm să alegeți, în primă instanță, doar partea întâi, referitoare la aspectul juridic – cel mai nebulos, dar manipulat doar în sensul indus de către catolici: cel **fals**.

Aspectul inedit al studiului meu este că explică situația reală și corectă a statutului cultului ex-greco-catolic – ceea ce nu s-a făcut pînă acum, nici măcar de către părintele prof. I. N. Floca, singurul care, recent, s-a preocupat de problema, în genere, a dreptului canonic.

Din această cauză, aspectul polemic nu poate fi înlăturat; de altfel, nu a putut să o facă nici Preasfinția Voastră în *PRO MEMORIA*, pe care am citat-o expres. Din păcate, această lucrare reprezintă o *rara avis* în bibliografia problemei și, mai ales, în „arsenalul” nostru.

Desigur că aspectul polemic – războinic, deci, conform etimologiei – nu înseamnă varianta vitriolată, à la Voltaire.

Nenorocirea este că, după cum am mai spus în articolul „O presiune asupra României – vizita papei de la Roma”, apărut în serial în *Politica* (nr. 276, 21 iunie 1997, pag. 1, cu continuare în nr. 277-287), în timp ce publicațiile ortodoxe religioase se conformează normelor de la Balamand – anume de a evita violențele de limbaj, insultele etc. –, publicațiile (pro)catolice laice și religioase sunt extrem de violente, injurioase, denigratoare la adresa bisericii „surori”, Biserica Ortodoxă. Exemplele notorii deja sunt senatorii Matei Boilă și Ioan Francisc Iosif Gabriel Moisin, Arhiepiscopul Ioan Ploscaru, Mitropolitul Lucian Mureșan ș.a. Mai puțin cunoscut de opinia publică este faptul că Anton Moisin, fratele celuilalt, a dus, pînă în noiembrie 1996, o virulentă activitate de incitare a enoriașilor, trimițînd diverse scrisori primarilor din Transilvania pentru a-i stîrni contra Bisericii Ortodoxe și a Statului Român, în cadrul unei așa-numite (de către el) „Noi mișcări memorandiste”.

Această toleranță – autentic creștinească – a clerului ortodox este interpretată de enoriași ca o stare de inactivitate, de indolență, de dezinteres – chiar de neputință. Dacă față de sectele neoprotestante unii preoți mai au o atitudine critică, uneori chiar vehementă, în schimb, față de biserica „soră” romano-catolică (și, implicit, față de catolicii orientali), Biserica Ortodoxă Română se poartă absolut cum indică Evangheliile: după ce primește o palmă, întoarce și celălalt obraz.

Nu-mi permit să cenzurez această atitudine – care, pe lîngă spirit creștinesc, implică și o fină nuanță de diplomație bizantină, în sensul elevat al termenului. Dar eu, ca laic ortodox, pot aplica puțin legea talionului – care, în fond, își are originea în Vechiul Testament și, fără îndoială, chiar în morala premergătoare acestuia. În speță, la agresiunile catolicilor noștri (orientali sau romano-catolici), trebuie să răspundem cel puțin cu aceeași virulență, iar eu sunt în măsură să o fac; spun „cel puțin” fiindcă suntem în defensivă și, mai ales, am pierdut teren în cîmp tactic și am pierdut inițiativa la nivel

strategic. Or, în actualul context geopolitic zonal și internațional, aceasta înseamnă pierderi mari – iar dacă ne menținem în defensivă, atunci s-ar putea să devină pierderi **ireparabile**. Mai ales pentru că formele de agresiune subsumate acestui război atipic sunt insesizabile nu numai de către omul obișnuit, dar și de către specialiștii noștri (prea puțini la număr).

În ceea ce mă privește, în măsura în care îmi veți facilita accesul la publicațiile religioase ortodoxe, desigur, mă voi strădui să respect politica respectivelor publicații – îndeosebi limbajul non-violent și ținuta academică. De exemplu, pot să-i spun unuia că este „prost“, dar, dacă e nevoie, pot și să-i spun că manifestă „incapacitate de comprehensiune“ – caz în care el ar putea să creadă că îl laud.

Dar, după umila mea părere, cred că lucrurile se precipită și încă în defavoarea Ortodoxiei, în genere, și a României în special – „mîna invizibilă“, cum spune Adam Smith, fiind manevrată de oculta internațională. Un argument în acest sens este chiar comunicatul dat de Biroul de presă al Arhiepiscopiei pe care o păstoriți (comentat în *Ziua*, nr. 1027, din 1-2 noiembrie 1997, pag. 4) – comunicat din care reiese că suspectați agenția Mediafax de manipulare a opiniei publice prin modul tendențios de redactare – practic, de „mistificare“ – a știrii respective. Și aveți dreptate, fiindcă Mediafax procedează așa în mod constant, fiind manevrată de cercuri ostile din străinătate. Cît despre interviul dat reporterului Vasile Arcanu (publicat în *Oglinda* nr. 808, din 23 oct. 1997, pag. 2), cu titlul „La violențele greco-catolicilor, ortodocșii transilvăneni reacționează pașnic“, din el se degajă o anumită serenitate – pe care se cuvine să o aveți și care este întemeiată, dată fiind micimea numărului ex-greco-catolicilor. Numai că, undeva, într-un „colț“, trebuie să transpară ideea periculozității pentru interesul național – și, mai ales, zonal, transilvănean – a acțiunilor enoriașilor ex-greco-catolici, precum este, de exemplu, acțiunea recentă de la Satu Mare. Periculozitatea constă în faptul că asemenea acțiuni tip „comando“ sunt montate de Vatican, cu susținere din partea altor state; și vorba aceea, e de ajuns „o măciucă la un car de oale“.

Părinte Arhiepiscop, pentru că nu vreau să abuzez de timpul, de amabilitatea și de răbdarea Presfinției Voastre de a mă citi, mă grăbesc să închei, dar nu înainte de a vă mai ruga un lucru: dacă puteți, încercați să-mi înlesniți publicarea – în cazul în care considerați că merită – a materialului pe care vi-l trimit aici: „O presiune asupra României – vizita papei de la Roma“. După cum v-am spus, a apărut în *Politica*, sub numele „Iulian A. Postatu“ (care tot eu sunt). Dar a apărut în vreo 12 episoade și, practic, i s-a diminuat efectul, fiindcă i-a lipsit continuitatea și, deci, perspectiva; apoi, tot din motive de „spațiu tipografic“ insuficient, a apărut fără bibliografie, ceea ce l-a emasculat în mare parte. Între timp, l-am completat și adus la zi și, deci, ar fi o ediție adnotată și nu o simplă republicare. Eventual, i s-ar putea schimba titlul într-unul mai neutru: de exemplu „Un paradox mediatic: vizita papei de la Roma“, deși eu aș prefera să rămînă cel deja existent.

În sfîrșit, mă oblig să vă trimit cît pot de repede o variantă mai scurtă și, probabil, o schemă de publicare a studiului „Un paradox juridic: etc. ...“.

Vă mulțumesc încă o dată pentru binecuvîntarea Înalt Preasfinției Voastre, asigurîndu-vă de toată admirația și devotamentul.

11 noiembrie 1997,
București»

Theodor V. Alexandru

8.1.2. Conversații telefonice cu I.P.S. Arhiepiscopul Bartolomeu

După încropirea acestei corespondențe scrise, ne-am conversat telefonic. Printre altele, mi-a mărturisit că nu-mi poate tipări articolul „O presiune asupra României – vizita papei de la Roma“, deoarece pseudonimul meu, „Iulian A. Postatu“, sub care apăruse inițial (și, pe care, evident, nu-l mai puteam schimba pentru o altă ediție a aceluiași articol!), duce cititorul cu gândul la numele împăratului Iulian Apostatul, care a fost unul dintre marii prigonitori ai creștinilor, după ce fusese, o vreme, și el creștin, dar se răzgândise (de unde și supranumele de Apostatul; după cum împăratul Vasile al II-lea a fost supranumit și Vasile Bulgaroctonul, adică „omorătorul de bulgari“).

I.P.S. Arhiepiscopul Bartolomeu Anania avea dreptate și, cel puțin sub acest aspect al pseudonimului, intrasem într-un impas. Mai ales că, până atunci, la articolele cu teme cultice, folosisem respectivul pseudonim mai mult din amuzament pentru jocul de cuvinte implicat, deși eu voisem să subliniez mai mult ideea din numele final, Postatu: adică cel pus în post, „postat“ de strajă, menit să păzească.

Iar unul dintre cei puși de santinelă, meniți să protejeze valorile naționale, eram chiar eu. Până la I.P.S. Bartolomeu, nimeni nu făcuse legătura cu împăratul Iulian Apostatu (pe care-l avusesem, realmente, în vedere!), evident, și pentru că aveau multe lipsuri la „istoria generală“, ca să nu mai zic de cultura religioasă: în redacția revistei *România Mare*, toți mă știau de „domnul Postatu“. Chiar așa figuram în contractul de colaborare au Editura *România Mare*: „domnul Iulian A. Postatu“. Numai că, iată, jocul de cuvinte subliminal îmi jucase o festă: se întorcea împotriva mea!

8.2. Refuzul tacit al publicării studiului

Astfel că, deși toți cu care vorbisem personal apreciau studiul meu, de publicat, nu voia să mi-l publice nimeni! Totuși, un semnal al demersurilor mele apăruse: în *Scrisoarea Patriarhului Teoctist* adresată Sinodului B.O.R. la ședința din decembrie 1999, în referirile la așa-zisa „Biserică Română Unită cu Roma (B.R.U.R.)“, se folosea, pentru prima dată, denumirea sugerată de mine, dar ea fiind cea oficială, existentă în nomenclatura Vaticanului: Biserica Catolică Orientală de Rit Bizantin (B.C.O.R.B.)! Era un succes, chiar dacă mic.

Ca atare, am reluat ofensiva și am insistat, apelând la alte persoane.

L-am dat preotului V. A., care m-a cunoscut și care mi-a botezat băiatul, despre care știam că este consilier patriarhal, ca să i-l înmâneze personal Patriarhului Teoctist. I l-am înmânat, dar a suferit un eșec: „Prea Fericitul a avut o reacție la care nu m-am așteptat: de totală respingere! Iar acum aproape că nu mai are ochi să mă vadă!“, mi-a spus, întristat și, totodată, speriat binevoitorul preot; am rămas și eu la fel de surprins și total decepționat.

După care am pornit cu „difuzarea“: am dat un exemplar unei doamne de la locuința senatorului Adrian Păunescu, pentru a-l tipări în *Flacăra* lui, unul l-am lăsat la redacția

revistei *România Mare*, iar pe altul l-am strecurat pe sub ușa la revista *Timpul – 7 zile*, a lui Adrian Riza. Secretara acestuia, d-na Monica Miu, avea să-mi mărturisească, ulterior, că apreciasse studiul meu și i-l propusese lui Riza să-l publice, iar acesta i-a promis că-l va avea în vedere. După câteva săptămâni m-am angajat corector la revista lui, dar nu am reușit să-l conving să-l tipărească.

L-am dat, apoi, personal, lui Ralu Filip, pe atunci ziarist la *Curierul Național*. După mai mult timp reveniri, acesta mi-a spus că trebuie să mă prezint Cristinei Oroveanu, care trebuia să decidă. Mi-am pledat cauza și în fața acesteia, iar dumneaei, ca să-mi arate că este plină de înțelegere, mi-a spus că, recent, publicase un serial al lui Raul Șorban despre problemele din Ardeal. L-am replicat că-l citisem și că „tocmai de aceea apelez la ziarul dvs., pentru că apără interesele naționale“. Am revenit de câteva ori și la d-na Oroveanu, până când, văzând că sunt insistent, ca să scape de mine, mi-a zis că va trebui să discute cu „d-l Valentin Păunescu, directorul ziarului nostru, pentru că dumnealui decide, și am să vă comunic răspunsul“. Care nu avea să vină niciodată.

După câțiva ani, am văzut la Asociația Rezerviștilor noștri fotografia îndoliată a generalului (r.) Valentin Păunescu și, atunci, am regretat că nu m-am dus și la el în audiență, ca să vad ce are de gând cu studiul meu. E-adevărat, nu puteam să-i spun: „Sunt colonelul Theodor V. Alexandru, v-am adus un material de publicat“. Dar aș fi găsit eu altă formulă, doar ca să mă conving de ceea ce eram deja aproape sigur: că d-na redactor șef Cristina Oroveanu nici nu-i dăduse studiul meu spre analiză d-lui director Valentin Păunescu. După trecerea în eternitate a generalului, și redacția de atunci a *Curierului Național* s-a împrăștiat. D-na Cristina Oroveanu a mai publicat câte ceva, o vreme, la *Adevărul*, apoi a dispărut din presă. Dar ar putea, încă, să confirme afirmațiile mele, pentru a lămuri unele dubii și, mai ales, refuzul ei de a-mi publica acest studiu.

8.3. Insistența dă roade

Un vers al lui Vergiliu, devenit dicton latin, spune: *Labor improbus omnia vincit – munca perseverentă învinge totul!* În criză de timp, am înmănat, personal, un exemplar al acestui studiu lui Corneliu Vadim Tudor. Dar i-am dat și materialul „Impostura catolicilor orientali“ și l-am convins de necesitatea publicării lor imediate în completarea celui apărut, încă din primăvară, „Calamitatea României: *restitutio in integrum*“, explicându-i, printre altele, că studiul „Un paradox juridic:...” i-l „transmisese tot în primăvară, dar cineva din redacție l-a rătăcit“. Ceea ce, de fapt, era și adevărat. Astfel am reușit să tipăresc, simultan, pe aceeași pagină, cele două studii; dar, din păcate, în seriale foarte lungi, fiindcă episoadele erau foarte scurte, C. V. Tudor încercând să publice cât mai mulți autori. Probabil că, din cauza micimii episoadelor și a lungirii serialelor, s-a diluat mesajul, s-a emasculat dezvăluirea și s-a pierdut din efectul scontat de mine: de atenționare a caracterului pernicios al reinventării așa-zisului cultul „greco-catolic“ și, mai ales, **de prevenire a pericolelor – cultice, economice, politice, naționale etc. – implicate de *restitutio in integrum*.**

Oricum, pentru mine era important că aceste două studii vedeau lumina tiparului – fie și fără bibliografie –, deoarece era extrem de important ca ele să apară, întrucât era important pentru țară, iar opinia publică trebuia să cunoască atât adevărata stare de fapt, cât și consecințele iminente, de mare gravitate și pe termen lung.

Partea întâi, care dezvăluia ilegalitatea și pericolozitatea cultului ex-greco-catolic, era rezumatul adaptat pentru ochiul public al lucrării mele elaborate încă în 1995, dar ignorate – din motive care-mi scăpau la acea vreme – de șefii mei ierarhici (cei mai mulți incompetenți în domeniu)! Or, cum consecințele mușamalizării acestei probleme erau extrem de grave – cum avea să se dovedească ulterior și cum se constată și acum! –, era imperios necesar să denunț politica antinațională și antiromânească a ex-greco-catolicilor, care manevrau P.N.Ț.C.D.-ul și, prin el, Guvernul și Parlamentul României!

Așa am reușit, într-un final și prin lungi seriale, să public cele două studii despre pericolozitatea reprezentată de iterarea schismei de la 1700 prin revigorarea ex-greco-catolicilor manevrați în mod viclean de Vatican – „statul” instituit prin cea mai mare escrocherie politică din Istoria Europei, așa-zisa *Constitutum Constantini*. Din păcate, consecințele publicării lor asupra opiniei publice nu au fost pe măsura așteptărilor mele, iar asupra factorilor politici au fost nule, cel puțin pentru faptul că nu au fost evidente.

8.4. O mare escrocherie postdecembristă: *restitutio in integrum*

După cum rezultă din unele materiale recente din presă, persistă confuzia privind rolul nefast al cultului ex-greco-catolic și, mai ales, încă nu este cunoscut statutul **illegal** al existenței acestuia. Apoi, abia anul trecut, un lider țărănist întârziat, Aurelian Pavelescu, s-a găsit să releve și el, la 9 ani după mine și la 13 ani după I.P.S. Mitropolitul Bartolomeu Anania, caracterul ilegitim și ilegal al revendicării de către U.D.M.R. a patrimoniului cunoscut sub numele de *Statusul romano-catolic ardelean*. Asta după ce P.N.Ț.C.D.-ul, prin legile promulgate cât a fost la conducerea Țării și a Parlamentului – legi subsumate principiului *restitutio in integrum* –, le dăduse maghiarilor tot ce puteau lua!

Principala formă de jefuire a Patrimoniului Național a fost aplicarea politicii *restitutio in integrum* – impusă de „țărăniști” și inserată în sloganul neoliberal al „privatizării cu orice preț”, inclusiv pe un dolar! –, la adăpostul căreia munca de cinci decenii a poporului și averea strânsă și menținută în secolele anterioare a fost apropiată de clica de parveniți postdecembriști, de conivență cu sechelele burghezo-moșierimii interbelice, cu resturile saturate de spirit vindicativ ale „partidelor istorice” și la incitarea unor organizații internaționale, în special a F.M.I.

E și normal ca escrocheria *restitutio in integrum* să fie cea mai mare escrocherie postdecembristă, de vreme ce poartă pecetea Vaticanului, care a apărut și el, în urmă cu 15 secole, tot prin cea mai mare escrocherie istorică.

Din păcate, trăim vremuri de mare pericol național, iar acest pericol este cu atât mai mare și cu consecințe de lungă durată cu cât lezarea intereselor naționale au făcut-o și o fac înșși guvernanții, în toți acești ani apocaliptici, de când ne aflăm sub ocupația Tranzitiei. Deoarece, dacă nu a devenit evident pentru toți, trebuie să știm că ne aflăm în

regimul de ocupație al Tranziției dictate de forțe externe, în fața cărora guvernării sunt niște slugi!

Iată de ce trebuie găsită orice cale pentru **înlăturarea clicocrației cleptocrate!** Evident, e vorba de orice cale democratică, cea mai puternică fiind prezentarea tuturor la vot, pentru înlăturarea actualei clase politice. Dacă această cale nu dă rezultatele scontate, există riscul să apară celelalte soluții.

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU